De kleine Zwerver

Oorspronkelijk Jongensboek

door CHARLES KRIENEN

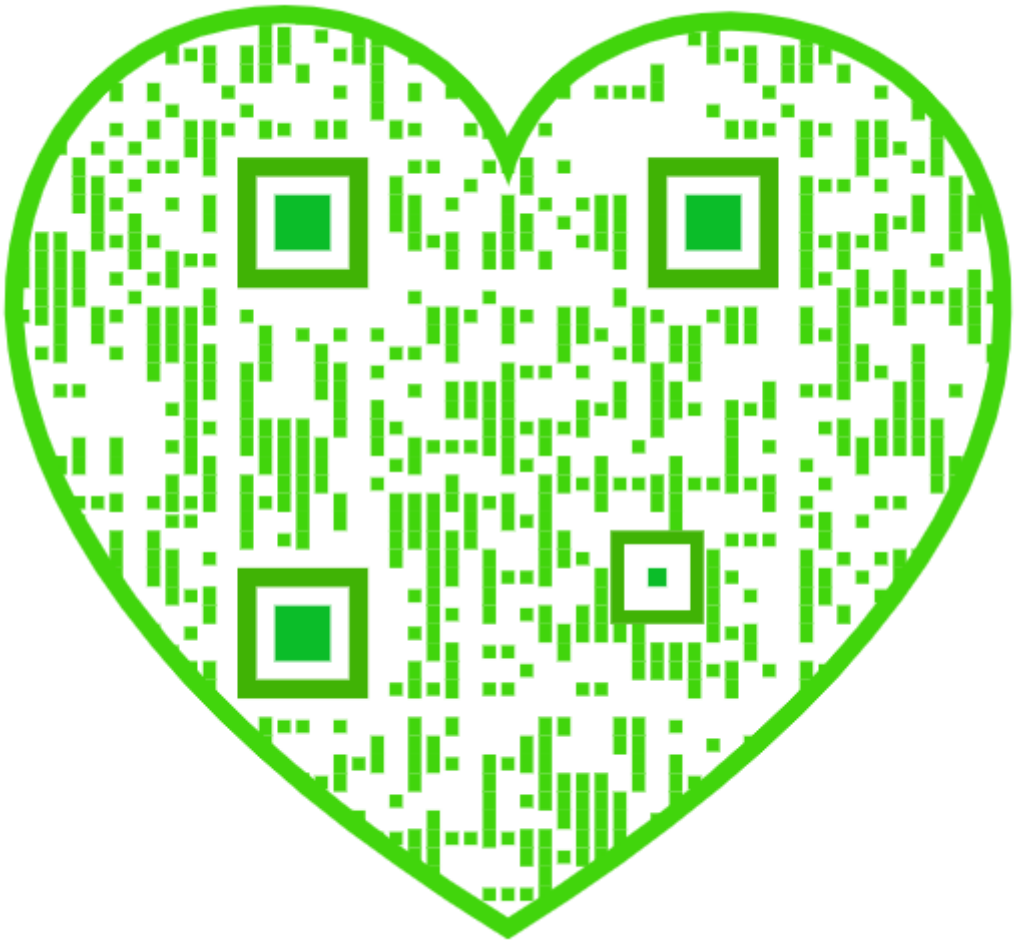

DE KLEINE ZWERVER

DE KLEINE ZWERVER

OORSPRONKELIJK BOEK VOOR JONGENS
VAN 7 TOT 10 JAAR

DOOR

CHARLES KRIENEN

MET TEKENINGEN VAN F. VAN BEMMEL

GEBROEDERS GRAAUW'S UITGEVERIJ — AMSTERDAM

HOOFDSTUK I.

De smid is bang dat zijn zoon Kees stikt en buurvrouw Slot loopt op een draf naar haar wastobbe. Kees doet een aanval op een kip en moet voor straf bovenop het aambeeld zitten. Hij toont een goed hart te hebben.

„Het zit den jongen in het bloed!" zeiden de mensen op het Gelderse dorpje. „Hij is 'n kleine zwerver en zal dit wel blijven ook!"

Met dien kleinen zwerver bedoelden ze Kees van smid Stap. Wat had zijn Moeder al niet een angsten om hem moeten uitstaan!

Zolang hij in de wieg lag, ging alles goed. Natuurlijk omdat hij nog niets anders kon dan liggen, drinken en op zijn tijd schreeuwen. Als hij honger had, bedoel ik, want Kees was verstandig genoeg om zich niet nodeloos druk te maken en hij schreeuwde derhalve alleen als zijn eigenbelang dit meebracht. In zijn geval dus honger of dorst.

Toen hij, enkele maanden oud, bemerkte, dat hij de tijd achter de rug had om maar zo doodstil te moeten liggen, werkte hij zich langzamerhand overeind. Eerst probeerde hij dit, door zijn hoofd zo hoog mogelijk op te richten. Dan werd zijn bol tot aan zijn nek toe zo rood als een kroot, en de smid, als deze 't zag, riep doodsbenauwd uit: „Vrouw, de jongen! Hij stikt!"

Moeder wist wel beter en stoorde den kleinen Kees niet in zijn oefeningen. Tot de dag kwam, dat de jongen er erg in had, dat hij, beide handjes om de wiegrand klemmend, zich kon oprichten. Nu dreigde er gevaar. In een onbewust ogenblik zou hij rechtop zittend, zich over de wiegrand buigende, op de grond terecht kunnen komen.

Toen werd de wieg op de zolder gezet en Kees verdween in de diepte van het hoge traliebed.

„Hier ligt ie veilig!" dacht Moeder, „en ik behoef niet langer honderd keer per dag m'n werk in de steek te laten om naar den woelwater om te zien."

De smid loosde een diepe zucht van verlichting, toen hij zijn jongen daar veilig wist in de diepte. Nu hoefde hij voor stikken niet langer bang te zijn.

Het was een ruim traliebed, zodat de kleine baas naar hartelust daarin kon rondkruipen en al spoedig langs de vier beschotten onvermoeid zijn wandelingen deed.

Dit waren zijn eerste loopoefeningen, waarin hij zulke snelle vorderingen maakte, dat hij, nog geen jaar oud, de kunst om te lopen machtig was.

De smid was daar trots op. Hij rekende het precies uit: tien maanden en zeventien dagen was Kees, en hij liep.

„Dat heeft nog geen enkele jongen in de wereld gelapt!" snoefde de trotse Vader en hij kreeg daarover ruzie met zijn buurman Slot aan de overzijde van de laan. Slot beweerde, dat zijn zoon Barend, nauwelijks acht maanden oud, reeds als een kievit kon tippelen.

„Dat kan niet!" zei de smid.

„Kan wel!" hield de buurman vol.

En omdat de smid het maar niet geloven wilde, riep Slot zijn vrouw tot getuige.

Het gesprek tussen de buurlieden had in de huiskamer plaats, dus wierp Slot de deur open en riep, zijn hoofd in de gang: „Vrouw, vrouw, waar zit je? Kom 's hier!"

Een ogenblik later kwam vrouw Slot binnen; ze was bezig geweest met de was, haar handen en armen parelden van het natte zeepsop.

„Ja, wat is er?" vroeg ze wrevelig en ontstemd, omdat ze van haar dampende wastobbe was geroepen. Het sop was juist zo lekker vet en warm.

„Vrouw," viel Slot haar met de onverwachte vraag

op het lijf, „hoe oud was onze Barend, toen hij al lopen kon?"

„Mens, roep je me daarvoor van m'n werk!" zei de vrouw bits. „Dat weet ik niet zo precies meer; hij liep tegen 't jaar, dat herinner ik me wel. Hij was er vroeg bij!"

En toen liep vrouw Slot op een draf terug naar haar wastobbe. De smid glunderde. „Nou hoor je 't zelf!" zei hij.

„Hoor je 't zelf, hoor je 't zelf," bromde Slot. „Ik hoor niets zelf. Als vrouwen aan de wastobbe staan, herinneren ze zich niets meer!"

Toen lachte de smid en spotte: „Dat is maar een smoesje van je, Slot. Kom er nou maar rond voor uit, dat je zoon tegen het jaar liep, vóór hij lopen kon. En mijn Kees is nog geen elf maanden. Dat is 'n record, buurman. Kees slaat jouw Barend met een grote maand!"

„Met je lachen bewijs je niets!" gromde Slot, die nu niet alleen kwaad was op den smid, maar eveneens op zijn vergeetachtige vrouw. „Die laat me hier gewoonweg voor gek staan," foeterde hij in zichzelf.

Maar Slot kon 't er toch niet bij laten. Dus wierp hij 't over een andere boeg.

„Smid," zei hij, „toen ik eergisteren bij je was, zag ik dien jongen van jou om de tafel scharrelen en weet je wat me opviel? Dat ie zulke kromme benen heeft.

Hij loopt te vroeg, veel te vroeg!" („Die slag is voor mij!", dacht de buurman).

Nu werd de smid toch zo kwaad, dat 't maar weinig scheelde, of hij was den buurman te lijf gegaan. Deze merkte 't en vreesde 't ergste. De smid was zo geweldig groot en sterk.

Daarom bezwoer Slot maar gauw de storm, door te zeggen: „Ja, ja, versta me nou goed, buurman, ik wil niet zeggen, dat z'n benen te krom zijn. Helemaal niet. Alle kinderen hebben ietwat kromme benen en vooral als ze zo vroegtijdig lopen als die jongen van jou. Nee, nee, zo bedoel ik 't niet. 't Is maar een goeie raad, die ik je geef, als buurman. Overdrijf 't niet, wou ik maar zeggen; laat 'm niet te veel lopen. 't Zou zonde van den jongen zijn, want een stevige, forse baas is ie, dat is zeker!"

De smid trok een zakje met twee sigaren uit zijn zak en liet buurman opsteken.

„Kom, laten we d'r bij gaan zitten," zei de smid. „Het is nu toch schaftuur. Zo'n neuswarmertje is niet te versmaden in rusttijd."

Toen rookten ze samen de vredessigaar en geen van de twee roerde het tere onderwerp meer aan. De sigaar was ook zo geurig.

Het spreekt vanzelf, dat er een box moest komen, nu Kees lopen kon. Moeder had geen tijd om ieder ogenblik naar hem om te kijken en een dienstbode

hield ze niet.

Dus ging Moeder met de auto-bus naar de stad en bestelde daar een box, die reeds de volgende dag bezorgd werd.

Toen de smid en de knecht zagen, dat de box was aangekomen, liet de eerste de blaasbalg en de laatste de bankschroef in de steek en beiden haastten zich naar de huiskamer.

De box was geplaatst; Moeder tilde haar jongen op en deze verdween in de diepte.

Daar stond Kees. Zijn bruine ogen, die door de donkere wimpers wel zwart schenen, spiedden nieuwsgierig zijn nieuwe verblijf af.

„Een flinke, grote box!" prees Vader.

„Als ie die een paar honderd keer in 't rond heeft gelopen, zal ie wel moe zijn!" zei Willem, de knecht.

„En kan ie gaan slapen," zei Moeder. „De matras is daar heel geschikt voor."

„Nou hoef je niet bang te zijn voor ongelukken," verzekerde de smid aan zijn vrouw, „en nou kun je rustig aan je werk blijven."

„Gelukkig wel," zei Moeder.

Het bleek echter al spoedig, dat de grote mensen te voorbarig waren geweest met hun voorspellingen. Kees kreeg in de gaten, dat hij zijn benen om de spijlen van de box kon slaan en zich met handen en voeten naar boven kon werken. Dat was een zwaar kar-

wei en 't viel in 't begin niet mee, maar oefening overwint, en al knapper en knapper werd Kees nu in de klimkunst, tot ergernis en vrees van Moeder, maar tot grote voldoening van den smid.

„'t Is een wonderkind!" riep hij, als hij zag, hoe de jongen zich met aapachtige behendigheid naar boven wist te werken.

„Dat je daar nu schik over hebt," verweet de smidsvrouw, „vandaag of morgen hangt ie over de rand, verliest z'n evenwicht en valt op de vloer."

„Zo ver is ie nog lang niet," stelde de smid haar gerust. „De box is hoog; heb dus voorlopig maar geen zorg."

Met Vaders verzekering troostte Moeder zich en deed dus met gerustheid haar dagelijkse werk. En — nog enkele weken ging alles goed.

Moeder, die telkens haar werk voor een ogenblik in de steek liet om naar den box-bewoner te kijken, zag wel, dat deze vorderingen maakte en al hoger en hoger wist te klimmen, maar van direct gevaar was nog geen sprake.

Tot op een morgen, toen Moeder, die gemeend had, dat Kees was ingeslapen, omdat ze zijn stem niet meer hoorde, de box leeg vond.

Kees was verdwenen!

Dat was een schrik voor Moeder. Ze keek in de hoeken, onder de tafel, achter Vaders grote stoel...

geen spoor van den jongen te ontdekken! Moeder had 't wel willen uitschreeuwen van ontzetting. Maar schreeuwen deed ze niet. Vader in de smederij zou 't besterven van angst.

In de keuken zocht ze... op de kleine deel... zelfs in het varkenshok keek ze en in de koestal. Geen spoor van het kind.

Toen vloog ze naar buiten in de hoop hem daar te vinden. En daar lag hij rustig slapend in de schaduw van Nero's hondenhok. En naast hem sliep Nero.

Stom verbaasd bleef Moeder staan. Haar mond wilde den jongen, die haar zo hevig had verontrust, toeroepen: „Stouterd, bengel!", maar Moeders hart was veel te gelukkig. En daarom zei die mond niets.

Moeder liep naar de smederij. Ze wenkte Vader, ze wenkte Willem, den knecht, en terwijl ze hen beduidde geen woord te spreken, volgden de mannen haar.

Buiten gekomen wees Moeder met een vinger naar Kees.

„Zie daar nou 's," zei ze en ze vertelde fluisterend, wat er gebeurd moest zijn.

„Is 't niet mooi, is 't niet prachtig van onzen jongen?" riep de smid. „Als er 'n fotograaf op 't dorp was, haalde ik 'm d'r bij!"

„Ssstt toch," wilde Moeder waarschuwen, maar het was al te laat. Kees was wakker geworden. Hij wreef

En daar lag hij rustig slapend in de schaduw van Nero's hondenhok.....

(bladzijde 12)

zijn ogen uit en richtte zich op. Stellig begreep hij er zelf niets van, hoe hij nu toch hier beland was. Ook de hond ontwaakte, rekte zich uit en likte met zijn grote tong aan Kees' gezicht.

„Bah!" riep deze en zijn kleine handje mepte op Nero's natte neus.

Toen kreeg Kees de drie grote mensen in de gaten, rees helemaal op en liep naar hen toe.

Vader had hem 't eerst en zette hem op een arm. „Lekker geslapen, m'n jongen?"

„Nou Eesie dorst hebben!" deelde Kees mee.

Hij noemde zichzelf Eesie, omdat hij die lastige letter K niet zeggen kon.

„Wat moeten we nu toch beginnen?" vroeg Moeder, die al weer nieuwe moeilijkheden in de toekomst zag.

„Hem maar laten scharrelen," meende Vader; „wat kan ie voor kwaad doen, als hij in en om het huis wat rondzwerft?"

„Daar zal niets anders opzitten," gaf Moeder toe en moest hier wel in berusten.

De box was nu overbodig geworden en verdween evenals de wieg naar de zolder.

Het traliebedje bleef staan. Hierin sliep Kees des nachts en deed er zijn middagdutje.

Iedere nieuwe dag werd nu als de vorige. Na het ontwaken, zo tegen zeven uur, werd Kees gewassen

en aangekleed. Dan kreeg hij zijn ontbijt, dat hij zich steeds goed liet smaken, en ging zijn weg.

Wel speelde hij een enkele maal met het weinige speelgoed, dat hij bezat, doch zijn onrustige aard verlangde spoedig naar iets anders.

Dan verliet hij het huis en ging de achterdeur uit. Moeder was aan die dagelijkse uitstapjes al zo gewend geraakt, dat ze zich niet meer de minste zorg maakte, als ze hem een uur of langer niet hoorde of zag.

„Hij zal wel terecht komen," stelde Moeder vast. Maar waar is 't, dat ze er wel eens bij zuchtte. Je kon toch nooit weten, wat zo'n hummel van nog geen twee jaar uithaalde. Zo'n kereltje wist immers nog niet hoe ver hij gaan kon.

Met Nero, de grote zwarte Nero, was hij de beste maatjes. Letterlijk alles stond die hond den jongen toe. En Nero was toch zo groot en zo sterk en zo waaks en gevaarlijk, dat geen vreemde het kleine erf durfde betreden. Voor Kees was hij een lobbes van goedheid. Alles mocht Kees met hem doen.

Hij klom op Nero's rug, gebruikte zijn oren als leidsels en liet zich door de tuin rijden over het pad tot aan het grote bos, dat hier achter lag. Als de smid dit zag, riep hij den jongen toe: „Dag zwerver-te-paard, goeie reis, m'n jongen!"

Niet altijd echter ging het achter de smidswoning zo vreedzaam toe. Het gebeurde ook wel eens, dat

Moeder of een van de twee mannen van de smederij tussenbeide moest komen, om aan Kees' spel een einde te maken.

Na veel gedraaf en geren had de jongen op een morgen een kip te pakken gekregen. Hij had deze in het hok weten te drijven en hier had hij het dier overvallen.

„Tok,tok, tok, tok, tok!" schreeuwde de kip, die het natuurlijk benauwd kreeg. Maar Kees liet niet los.

Hij drukte de kip in de lage mand, die daar stond, en riep het dier toe, dat ie een ei leggen moest.

„Eesie wil ei hebben," riep hij, „en je moet er een leggen!"

Maar nu kan een kip maar niet een ei leggen op commando en dus ging het dier vreselijk te keer. En legde geen ei. Hierover maakte Kees zich driftig en boos.

„Je zult een ei leggen!" hield hij vol.

De kip ging zo onrustbarend te keer, dat Vader uit de smederij kwam gelopen, en uitriep, toen hij het schouwspel zag: „Maar Kees, jongen, wat ga je nu doen? Wil je die arme kip wel 's gauw loslaten!"

Vader wachtte natuurlijk niet af, of de jongen hiertoe bereid bleek te zijn. Hij bevrijdde kort en goed het dier en gaf het de vrijheid terug.

Dit beviel Kees helemaal niet.

„Wat wou je toch met die kip?" wilde Vader weten.

Kees vertelde hem, wat hij van het dier verlangd had en Vader bracht hem aan 't verstand, hoe dom zijn jongen was. Tenminste, Vader tràchtte dit Kees aan zijn verstand te brengen. Het bleek echter, dat hij hierin niet geslaagd was, want Kees hield vol, dat 't een lelijke kip was en dat Vader hem slachten moest, omdat hij geen ei had willen leggen.

„En ik zeg jou," zei Vader, „dat ik je aan een touw zal vastleggen, als je de kip weer kwaad doet."

Hij trok Kees mee naar de smederij, zette hem boven op het aambeeld en waarschuwde: „Daar blijf je nu voor straf een poos zitten. Zo doe ik met stoute jongens, die kippen plagen."

De volgende morgen verscheen de smid met een gekookt ei in zijn hand aan het ontbijt. Op dit ei had de smid iets geschreven, dat hij Moeder lezen liet. Moeder lachte en fluisterde Vader toe: „Goed bedacht!"

Kees keek van zijn bord op, liet zijn boterham liggen en riep: „Ei, fijn ei, voor Eesie!"

Vader ging op de stoel naast zijn jongen zitten en zei:

„'n Mooi ei, Keesje."

„Nou!" Dat vond de jongen ook.

„Dit ei heeft de kip gelegd, die jij gisteren pijn hebt gedaan. Vind je dat niet lief van 't kipje?"

„Nou!" riep Kees weer.

„En kijk eens naar die zwarte dingen, die er op getekend zijn! Weet je wat daar te lezen staat?"

Neen, dat wist de jongen natuurlijk niet, omdat hij nog niet lezen kon.

Vader vertelde 't hem.

„Hier staat dit te lezen," zei Vader. „Nu goed luisteren; het kipje heeft op het eitje geschreven:

Dit is een ei van 't kippe-beesie,
Voor de kleine, kleine Eesie!

Is dat niet heel erg lief van 't kipje? En je hebt hem zo'n pijn gedaan. Zul je dat nooit weer doen, Kees?"

Toen keek de jongen zijn Vader aan.

En toen deze twee traantjes in Keesjes ogen zag, nam hij Kees' hoofd tussen zijn handen en zei: „Je bent een lieve, een heel lieve jongen."

En toen kreeg hij van Moeder een kus.

Het viel de ouders op, dat Kees zijn ontbijt in grote haast en schrokkig naar binnen werkte, wat Moeder deed waarschuwen: „Waarom eet je toch zo gulzig, Kees? Het schijnt wel, dat je haast hebt vanmorgen."

Kees had werkelijk haast, want hij had een plannetje bedacht, dat hij onmiddellijk wilde uitvoeren.

Het laatste sneedje brood vouwde hij in tweeën, wipte van zijn stoel en wilde de kamer verlaten.

„Waar moet je met dat sneedje brood naar toe?" vroeg Moeder, die daar niets van begreep.

„Naar Ippie," was Kees' antwoord. „Ippie mag hebben."

Toen was hij weg.

„Vrouw!" riep de smid, „wat hebben we toch een lief ventje."

„Een hartje van goud," zei de knecht. „Heb ik dat niet altijd gezegd?" 't Was weer: Willem, de knecht, kon geen kwaad van 't baasje horen.

„Laten we eens gaan kijken," zei Moeder, „wat ie daar buiten uitvoert." Op hun tenen liepen de grote mensen tot de buitendeur. Daar stond Keesje, luid en aanhoudend roepende: „Ippie, ippie, ippie!"

Toevallig verscheen de kip van achter de pomp. Kees ging op zijn hurken zitten, trok een stukje van de boterham af, stak de arm uit, de kip keek... Ze aarzelde even, kwam toch nader en nader op haar korte scharrelbenen, hapte... en verslond het heerlijke stukje brood.

Brood met boter en suiker. Dat is een lekkernij voor een kippenmaag.

„Eten, fijn, fijn!" riep Keesje en brokkelde een tweede stuk af. Ook dat stak hij de zwarte kip toe.

Daar kwamen de andere kippen aanwaggelen; de grote haan voorop. Ze hadden gezien, wat daar bij die pomp gebeurde en wilden natuurlijk meesnoepen.

Toen Kees het derde stukje brood aan zijn kip toereikte, hapten de andere vijf ook. Maar die grote, woeste haan was de sterkste. Hij duwde de kippen opzij, sprong op de lekkernij toe, hapte... en beet Kees in de vinger.

„Au, au!" schreeuwde de jongen en sloeg naar zijn aanvaller, die haastig de benen nam. Ook de andere beesten stoven weg.

De grote mensen in de open deeldeur zagen, dat de jongen op zijn duim zoog en ze hoorden hem mopperen.

Hier moesten ze heimelijk om lachen.

Maar Kees gaf 't niet op. Opnieuw riep hij zijn lievelings-kipje: „Ippie, Ippie!"

En daar kwamen de kippen weer toegesneld, met klapperende vleugels. En weer was de haan Haantje-de-voorste. Maar aan hèm gunde Kees de lekkernij niet, want zijn duim deed nóg zeer. En zijn kipje kon hij niet bereiken. Die stond te ver van hem af. Wat deed nu Keesje?

Hij joeg de bende weg en — at zelf de rest op.

Toen schaterden de grote mensen achter hem en Moeder zei: „Hij is niet alleen een goede jongen, maar verstandig is hij nog bovendien."

Tien kippen- en twee hanenogen stonden op een afstand naar Kees te kijken.

HOOFDSTUK II.

Kees zet het ganse dorp in rep en roer en boer Wijers rolt uit zijn karretje. Het gezicht van den smid is nat van tranen en de knecht buigt zich over het diepe traliebedje.

Het hele dorp stond op stelten.

Kees, de zwerver, was nergens te vinden. 't Hele huis had Moeder doorzocht. Ze had achter ieder groentenbed in de tuin gekeken; het bos was ze ingeweest. Ze had geroepen, geschreeuwd, gegild.... Kees hoorde of zag ze niet. Ze waarschuwde Vader en Willem, die het erg druk hadden gehad die middag. Boer Wijers, die juist in zijn karretje was weggereden, had spoedwerk ter reparatie gegeven. Beiden keken vreemd op, toen ze Moeders alarm hoorden.

„Kan niet, dat ie weg is, vrouw," zei de knecht. „De hele middag is hij om ons heen geweest. Hij vond 't nog al wat fijn, dat ie in 't karretje zitten mocht en de leidsels vasthouden. Boer Wijers heeft 'm meer-

malen boven op 't paard getild. Hij moet in de buurt wezen. Ik zal wel 's effen kijken!"

Willem zocht, later hielp de smid hem zoeken, Moeder zette haar onderzoekingstocht voort, doch Kees was en bleef onvindbaar.

„Hij zal 't dorp in zijn," veronderstelde Vader.

Ze vroegen in de buurt, ze gingen verderop de dorpsstraat in, die aan de overzijde van 't riviertje lag, maar geen spoor van den kleinen zwerver.

Moeders angst vermeerderde met iedere minuut. — Plotseling schoot de ontstellende gedachte in haar hoofd, dat hij in de rivier kon zijn....

Ze durfde het woord, dat volgen moest, niet eens noemen. Het water! De rivier!

Ze vloog haar man tegemoet, die juist uit de laatste woning aan 't eind van de dorpsstraat naar buiten kwam.

Hijgend bracht ze deze drie woorden er met de grootste moeite uit: „Vader, de rivier!"

Op Vaders somber gelaat kwam een angstige uitdrukking. „Kalm, Moeder, ga naar huis; we zullen zien!"

Mensen kwamen uit hun huizen gelopen. De doodgraver was onder hen. Hij had de sleutel van het brandspuitenhuis, waarin ook de twee dreggen werden opgeborgen.

„Haal de dreggen, Verbaan," fluisterde Vader hem

zo zacht toe, dat Moeder het niet verstaan kon.

De man haastte zich weg en toen hij enkele minuten later met de twee reddingsmiddelen kwam aandragen, was het ganse dorp in de grootste opwinding.

Het leed geen twijfel: Kees, de zwerver, die nergens te vinden was, moest verdronken zijn.

Het dreggen ving aan.

Zij, die de zwemkunst terdege machtig waren, begaven zich te water. Het riviergedeelte achter Slots tuin werd 't eerst afgedregd en afgezocht.

Jammerend en handenwringend liep Moeder langs de oever heen en weer. De smid stond met een asgrauw gelaat zwijgend toe te zien.

Jonge kerels dokèn, de een na den ander, kwamen aan de oppervlakte, zonder het kind.

Maar de rivier was zo lang, en zo'n klein kinderlichaampje drijft zo gauw mee met de stroom.

Er heerste een doodse stilte op de oever, niettegenstaande zich hier een menigte mensen bevond.

En de avond begon al te vallen.

De vogels zwegen reeds. Alleen de karekiet zong in 't even ruisende oeverriet haar zacht en eentonig: „Kare, kare, kare, kiet, kiet, kiet!"

En dit klonk zo droevig, dat de arme smidsvrouw zich niet langer beheersen kon. Jammerend liep ze tussen de mensen, alleen maar roepende die ene haar zo dierbare naam: Keesje, Keesje!

Het dreggen bleef vruchteloos. De doodvermoeide duikers gaven het op. En reeds zweeg de karekiet.

... ...

Boer Wijers deed zijn paard stilstaan naast de schuur, waarin het karretje aanstonds gereden moest worden.

Hij wierp de leidsels op Bruin, die de stal rook en met een voet hard stampte op 't mulle zand van het erf.

De boer richtte zich op. Hij boog zich uit het voertuig, wilde zijn linkervoet op de opstap plaatsen, maar rolde tezelfder tijd als een bal naar beneden. Uit de diepte van de kar had namelijk een stem geklonken, die hem van schrik de opstap deed missen, en zijn evenwicht verliezen.

Een stem klonk op uit het — ledige — voertuig.

Een spook?

Bleek van schrik kroop boer Wijers overeind, greep een der bomen van de kar, hees zich kreunend op, keek...

En wie stond daar rechtop voor in de spookkar?

Kees de zwerver! —

Van schrik, verbazing en ontsteltenis kon de boer een ogenblik geen woord spreken. En ook niet van pijn. Die linkervoet deed hem terdege zeer.

Eerst moest hij een paar keren diep ademen om tot kalmte te komen.

En toen deze ten dele was teruggekeerd, zette hij de gezonde voet op het opstapje, om den jongen te lijf te gaan, die hem zo had doen schrikken en hem die verstuikte voet had bezorgd.

Maar toen hij dat glunder-lachende gezicht van Kees zag, kon hij hiertoe toch niet overgaan.

Wel riep hij verbaasd: „Weergase aap van 'n jongen. Wat heb je me laten schrikken!"

„Fijn meegereden!" juichte Kees.

„Maar waar heb je dan gezeten?" vroeg de boer, ten hoogste verwonderd, dat hij een passagier had vervoerd, zonder deze te hebben gezien.

„Kijk maar," antwoordde Kees.

Hij lichtte de deksel van de achterbank op en zei: „Daar heb ik in gelegen."

Nu begreep de boer.

Kees had van de gelegenheid, dat de grote mensen in de smederij in druk gesprek waren geweest, gebruik gemaakt, was in de diepte verdwenen en had het deksel weer over zich heengetrokken.

De boer keek op zijn horloge, rende de boerderij in, vertelde in een paar woorden aan de boerin, wat er gebeurd was en dat hij den jongen als de wind zo vlug moest thuisbrengen.

„Zijn Vader en Moeder zitten natuurlijk in doodsangst, vrouw!"

„Vlug, vlug maar!" riep de boerin.

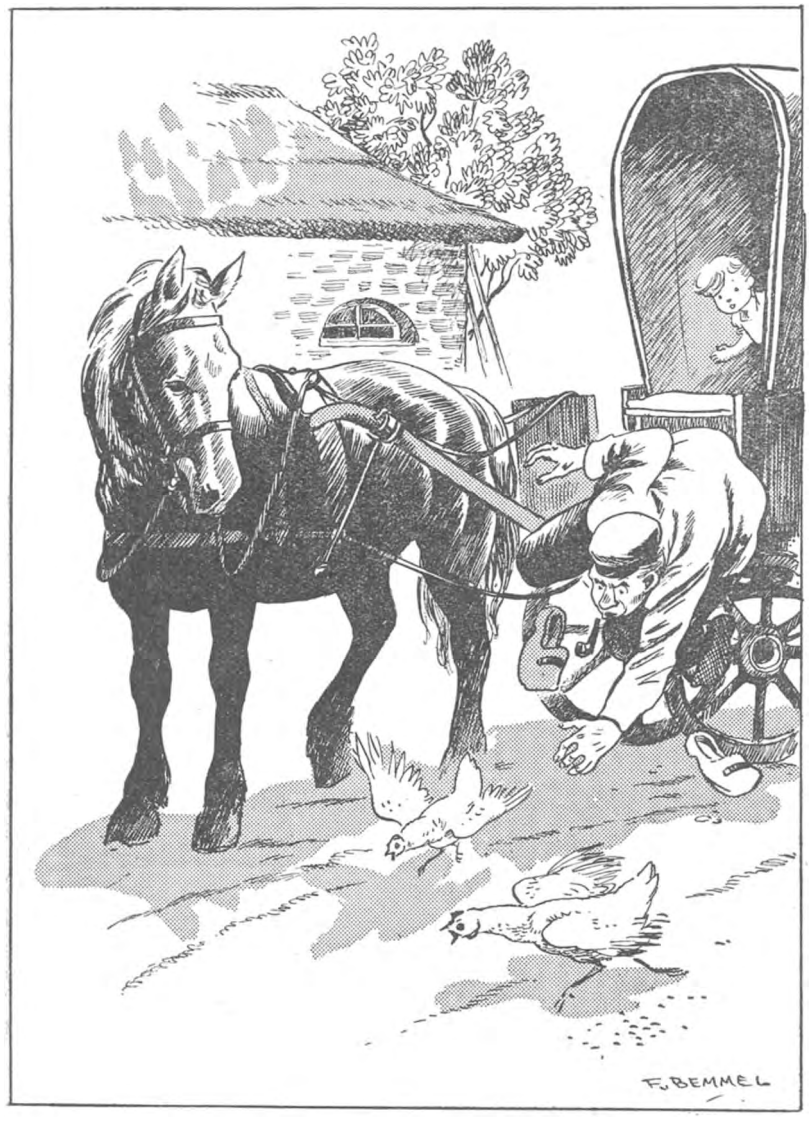

De boer boog zich uit het voertuig, wilde zijn linkervoet
op de opstap plaatsen, maar rolde tezelfder tijd
als een bal naar beneden.....

(bladzijde 25)

De boer klom op de bok.

„Ga hier naast me zitten," beval hij den jongen. „Verschrikkelijk is het wat je gedaan hebt. Je ouders zullen het besterven van angst."

En hij zou stellig nog meer hebben gezegd, als die voet hem maar niet zo gestoken had.

Hij legde de zweep over het paard. In razende snelheid ging het de weg op naar het dorp.

De boer sprak geen woord meer.

Naast hem zat Kees.

Zijn bruine ogen keken onafgebroken naar de fladderende manen van het paard. Dat vond ie leuk.

„Kijk 's, kijk 's!" riep hij opeens. „Kijk, die haren dansen!"

„Och, houd je mond!" snauwde de boer, die juist weer een pijnlijke scheut voelde door zijn gekwetste voet. „Houd je mond en denk maar liever aan het pak slaag, dat je aanstonds krijgen zult van je Vader en Moeder!"

... ...

De hoefijzers kletterden op de keien van de dorpsstraat. Maar deze was leeg. Nog altijd waren de mensen op de rivieroever.

Het karretje rolde ratelend over de planken brug. De boer zag de mensenmenigte op de rivierkant staan. Hij begreep dadelijk, wat er aan de hand was.

Ze zochten naar den jongen. Ze zochten hem in het water. De boer hield zijn paard in.

„Hou, Bruin!"

Hij bond het paard vast aan een boom, die dicht bij de brug stond. De boer klom af met diep gekreun.

„Er af!" riep hij tot Kees en hielp hem, zo veel hij kon.

„Deze kant op."

Naast den strompelenden boer liep Kees naar de mensenmenigte in de verte.

„Kijk 's wat 'n boel mensen!" riep Kees, alsof hij blij verrast was.

De boer gromde binnensmonds: „Als je niet zo'n kleine stommeling was, zou ik je een pak ransel geven."

En op dat ogenblik was de boer zielsblij, dat hij niet zo'n klein kind tot zijn last had.

Aan de oever heerste een diep zwijgen. Maar dit werd plots verbroken door de hoge en luid opklinkende stem van de vrouw, die Kees het eerst gezien had.

„Daar is ie, Kees is er!" gilde ze. „Daar komt ie aan!"

Juichend en schreeuwend liep de menigte op het tweetal toe. Een ieder liep wat hij lopen kon, alsof 't zijn eigen kind was, dat daar in de schemerige verte zichtbaar was. Maar hoe hard al die mensen ook liepen, tegen de smidsvrouw, tegen de Moeder moesten alle hardlopers en hardloopsters het afleggen.

Moeder was de eerste, die snikkend van vreugde haar kind in de armen drukte en het uitjubelde van geluk:

„M'n Keesje, m'n lieve, lieve Keesje!"

De grote sterke smid droeg den jongen naar huis. Boven op Vaders schouders zat hij.

De smid zei niets. Over zijn zwart gezicht drupten tranen. Achter de smid liep Willem. Die zei ook niets.

„'k Ga direct twee — drie — vier chocolade-repen voor hem kopen," telde hij op. „De jongen is daar gek op."

Moeder volgde met boer Wijers, die strompelde. Uit diens mond vernam ze alles.

„Ik ben blij, dat ik geen kinders heb," verzekerde de boer. „Ze kunnen je 't leven zuur maken."

Daar zei de smidsvrouw maar niets op. Ze kwam echter met een plan. „Willem kan paard en karretje halen," zei ze en dan bij den dokter langsrijden. Die moet komen om naar je voet te kijken."

De boer bracht hiertegen niets in.

„Een boer kan veel missen," zei hij, „maar als zijn benen dienst weigeren, gaat 't 'r raar uitzien."

Willem bracht den dokter mee. Deze onderzocht de voet, zei dat deze licht gekneusd was en gaf Wijers de raad een paar dagen volkomen rust te nemen. Een stevige zwachtel zou de genezing bespoedigen.

Toen Kees die avond in zijn traliebed lag, boog

Willem zich over de rand en legde naast ieder oor van den slapenden jongen twee chocolade-repen.

„Wat zal ie opkijken, als ie morgen vroeg wakker wordt," lachte de knecht en hij wreef zich van blijdschap de handen.

Toen Vader en Moeder alleen waren die avond vroeg Vader: „Waarom ben je toch zo stil, Moeder?"

En Moeder antwoordde: „Omdat ik nog nooit zo gelukkig ben geweest, man!"

De kleine zwerver lag op één oor en sliep zo rustig alsof er niets bijzonders gebeurd was die dag.

HOOFDSTUK III.

Een ontmoeting in het bos. Van een kabouter, die er geen is, en van een vechtpartij. Van muizen, een kleine fee, en een nieuw vriendje.

Het was een klein, Gelders dorpje, waarin Kees woonde. Aan weerszijden van de laan stonden enige huizen, door tuinen gescheiden. Dan was er over de brug de dorpsstraat, waar de huizen, net als in de stad, tegen elkander aan stonden. En in de weiden, die aan de overzijde van de rivier lagen, stonden de boerderijen. Langs de wegen, die naar de bossen voerden, stonden hier en daar de huisjes van de dagloners, die bij de burgers en bij de boeren arbeid verrichtten.

Kees kende bijna alle mensen, behalve de oudjes die niet buiten kwamen, omdat ze niet meer lopen of zien konden, door hun ouderdom.

Jongens van zijn leeftijd waren er maar twaalf. Met

één van deze werd Kees door een toeval bizonder bevriend.

Hoe ouder hij werd, hoe verder zich zijn zwerftochten uitstrekten. Vervelend werd dat op de duur, maar steeds om zijn eigen huis te scharrelen en in de buurt. Vèrder ging hij, steeds verder.

Op een middag — hij was toen al bijna vijf jaar oud — was hij 't bos ingelopen. Een groot dennenbos was het. Langs dit bos liep een brede zandweg, waarlangs hoge berken stonden. In de toppen krasten de kraaien, die hier hun nesten hadden. Eekhoorns klauterden tegen de gladde stammen op als lenige, bruinkleurige katten. Mensen zag Kees in de hele, lange laan niet. Ja toch, in de verte zag hij iemand komen. Deze leek door de grote afstand wel een kabouter, zo klein was ie. Zou die kleine, daar in de verte, een kabouter wezen? 't Kon best. Moeder had hem dikwijls van kabouters verteld.

Zijn Moeder kon zo mooi vertellen. Van kabouters en feeën en reuzen en elfen. Zijn moeder was juffrouw op een bewaarschool geweest, dus kende ze veel verhalen.

Als hij lief was geweest en gehoorzaam de hele dag, vertelde zijn moeder voor hij slapen ging. Maar als Moeder uit haar humeur was, omdat hij iets had uitgehaald, dat haar niet beviel, was 't mis.

„Kleed je uit, Kees, en verdwijn," zei ze dan als

het tijd van slapen was.

„Eigenlijk moest ik altijd lief zijn en gehoorzaam," dacht ie, toen hij op dat kleine figuurtje in de verte toeliep, „maar dat is zo lastig en moeilijk."

Dat kleine figuurtje werd al groter en groter, tot Kees zag, dat het Daantje de Wilde was, die daar aankwam. Hij kende hem wel, omdat Daantje een paar keer in de smederij was geweest met zijn Vader. Die had een boerderij in deze buurt, waar echter hoofdzakelijk dagloners woonden.

Kees vond het jammer, dat hij Daantje had herkend. Een kabouter te ontmoeten zou veel leuker geweest zijn. Hij had er zich al zo op verheugd. Die kabouter zou misschien kunnen toveren. Dan zou Kees hem gevraagd hebben een echte fiets voor hem te toveren. Als dat te moeilijk voor hem was, zou hij ook tevreden zijn geweest met een auto-ped. Jammer, erg jammer, dat 't nu anders was. Ook zou hij den kabouter gevraagd hebben ook van hem, Kees, een kabouter te maken. Dan zou hij thuis komen als een dwerg met een lange, witte baard. Niemand zou hem herkennen. Zouden Vader en Moeder hem wegjagen? Of zouden ze bang van hem worden? Misschien wel. Want kabouters die toveren kunnen, maken van een mens zo maar een aap, of een wolf, of een... Ja, alles natuurlijk, wat ze maar willen.

En terwijl de kleine Kees daar zo voortliep over

de donkere laan, het hoofd gebogen, dacht hij nog veel meer. Wat zou dat grappig wezen, als hij van Vader een kleine jongen en van Mamma een meisje toverde. En van Willem een hond, zo groot als Nero. Natuurlijk maakte hij zichzelf dan heel groot.

Dan was hij baas in huis. Natuurlijk, omdat hij de grootste en de sterkste was.

Dan kon hij die twee kinderen commanderen wat hij wilde. Moeder zou stoffer en blik moeten halen en de kruimels aanvegen. Vader zou hij naar den bakker sturen om chocolade-repen voor hem te halen. En hij zou een pet of een stok weggooien en roepen: „Apport, Willem, apport!" Dan moest Willem, die dan een hond was, natuurlijk doen wat hij verlangd had.

Jammer, jammer, dat die Daan daar nu aankwam en niet de kabouter, dien hij wenste.

Kees hief het hoofd op en tot zijn bevreemding was de jongen verdwenen. Dit vond Kees eigenlijk wel prettig. Hij was er niet op gesteld, dat boerenjongetje te ontmoeten, dat geen kabouter was. Waar zou die jongen toch zo gauw gebleven zijn?

Nieuwsgierig of ie 'm nog ontdekken zou, liep Kees verder en zag den jongen op de berm van de weg liggen; languit op zijn rug lag ie. Hij bleek de nadering van Kees niet te hebben gehoord, want, toen deze hem toesprak, schrok hij en sprong pardoes op.

„Wat doe jij daar?"

„Ik lig hier, dat zie je toch wel!"

Tegenover elkander stonden ze nu.

„Waarom ben jij geen kabouter?"

Wat moest Daan hierop nu toch antwoorden? Hij wist niet eens, wat Kees bedoelde.

„Waarom ben jij geen kabouter," had hij gevraagd.

En Daan wist niet eens, wat een kabouter was.

Daarom vroeg hij ernaar.

Kees stak beide handen in zijn broekzakken en antwoordde: „Jij bent een stommerd. Dat ben jij!"

Nu zou 't best mogelijk kunnen zijn, dat Daantje een dommerik was, maar bang was hij niet. En hij liet zich maar niet alles zeggen.

Dus vloog hij op Kees aan.

Daar vochten nu op die grote, brede laan op die mooie zomermiddag twee kereltjes van nog geen vijf jaar oud.

Dat was grappig, zo grappig, dat een man op een kar zijn paard inhield en op 't voorbankje zat te schudden van het lachen. Die man was... Daantje's Vader.

De vechtpartij duurde maar kort, want de twee waren spoedig moe en buiten adem. Ze hadden de kar nog niet eens opgemerkt, voor de boer er was afgesprongen en op hen toe kwam gelopen.

„Wel, wel, wel, wat is dat nu?" riep hij uit. „Zijn jullie aan het vechten geweest? Een boerenjongetje met een smidszoontje!"

Hij pakte beiden bij een oor.

„Daantje," vroeg hij, „was de jonge smid boos, omdat je hem bedorven boter hebt geleverd?"

„Of Keesje, heb jij in plaats van dikke hoefijzers dunne blikken plaatjes onder de hoeven van het paard geslagen?"

De jongens keken elkander vragend aan, tot Kees antwoordde: „Hij heeft het gedaan."

„Nee, hij!" riep Daan. „Hij heeft me uitgescholden!"

„Waarom?" vroeg de boer, die dat graag wilde weten.

„Dat weet ik niet," was Daans antwoord.

„Dan zal 't wel zo erg niet wezen," meende boer De Wilde, trok de twee jongens aan hun oren mee naar zijn kar, tilde hen erop en zei: „Je gaat mee naar de boerderij en voor straf zal ik jullie..."

De boer zag de twee benauwde gezichten en vervolgde: „Een glas karnemelk inschenken. Karnemelk is lekker, als je warm bent van 't vechten."

De boer klom op het voertuig. Bles draafde naar de hoeve. Op 't achterbankje zaten de jongens naast elkaar.

„Lust jij karnemelk?" vroeg Daan.

„Nou!" zei Kees.

„We zullen op de hooizolder klimmen," beloofde Daan, „daar kunnen we muizen vangen. D'r zitten er genoeg."

„Dat is fijn!" vond Kees.

Nu was Kees, de zwerver, door een bizonder toeval ineens met Daan van den boer de beste maatjes geworden.

Boer De Wilde nam de twee jongens mee naar de keuken. Hier zat de boerin achter een grote, ronde tafel. Ze dronk thee. Een groot theeblad met het theelichtje en enkele gebloemde kopjes erop stond voor haar. Het was koel en donker in de keuken. Dit vond Kees prettig. Hij was warm geworden door de vechtpartij.

De boerin kende Kees van den smid wel. Ze begroette hem met een opgewekt: „Zo, kleine zwerver, ben je nu al tot onze boerderij gekomen? Je trekt hoe langer hoe verder de wereld in."

De boer vertelde haar, wat hij gezien had. De jongens luisterden daar niet eens naar. Ze zaten naast elkaar in een keukenhoek met een grote blokkendoos voor zich.

„Ze waren aan 't vechten, die twee," fluisterde de boer zijn vrouw toe.

„Waarom vochten ze?" wilde de boerin weten.

„Dat weet ik niet," antwoordde de boer. „'t Zal de moeite wel niet waard zijn geweest. In elk geval denken ze al niet meer over de ruzie. Zie ze daar eendrachtig bouwen aan een paar huizen!"

De boer stond op. Ineens herinnerde hij zich, wat

hij de jongens beloofd had. Hij daalde een trapje af en kwam een ogenblik later terug met twee bekers.

„Kom 's hier, stedenbouwers. Ik heb karnemelk voor jullie."

De jongens lieten hun werk in de steek en dronken met graagte van de frisse drank.

Kees gluurde over de bekerrand naar Daan.

„Jô!" waarschuwde hij eensklaps, „d'r vallen zweetdruppels in je beker!"

„Wat geeft dat?" zei Daan en dronk dapper door tot de beker leeg was.

„Kees," vroeg de boer, „moet je niet naar huis? Je Moeder zal niet weten waar je blijft!"

De boerin lachte en zei: „Ik denk, dat z'n Moeder niet eens weet, waar hij zit. Is 't wel, Kees?"

Deze keek niet eens op van zijn bouwwerk en deed er het zwijgen toe.

Daan, die weer naast hem gehurkt te bouwen zat aan zijn huis, stond op en na één trap van zijn voet rammelden de huizenblokken over de stenen vloer.

„Waarom doe je dat?" vroeg Kees, beschermend zijn twee gespreide handen boven zijn kunstwerk uitstrekkende.

„We gaan toch naar de zolder, naar de muizen," antwoordde Daan.

„Dat's waar ook," herinnerde Kees zich en trapte eveneens zijn bijna voltooid bouwwerk ondersteboven.

De boer schudde het hoofd en zei: „Opbouwen en vernielen is voor die bazen hetzelfde."

Maar de boerin had gehoord over plannen, die tot de zolder reikten en vroeg, wat ze van plan waren daar uit te spoken.

„We gaan muizen vangen!" antwoordde Daan.

De boer en zijn vrouw lachten en de laatste zei: „Je denkt, geloof ik, dat je een kat bent geworden, nadat je één keer bij toeval 'n muisje hebt te pakken gekregen."

„Ja, en een muisje dat meer dood dan levend was," plaagde de boer.

Daan werd hierover kwaad op zijn Vader.

„Niet waar, Kees, wat m'n Vader zegt. De muis was springlevend, maar hij zag me niet en liep recht op me toe. En ineens had ik hem in z'n nekvel."

„Wat zeg je? In z'n nekvel?"

„Ja, zo tussen duim en vinger!"

„Eng, griezelig!" zei Kees, die niet op muizen gesteld was, „en wat heb je met 'm gedaan?"

„Daantje heeft 'm vet-gemest," antwoordde Vader, maar Daan trok Kees aan diens arm en zei: „Niet luisteren, Kees, wij gaan naar de zolder."

„Miauw, miauw!" mauwde Vader de katten na en toen werd Daan zo kwaad, dat hij zijn Vader verzekerde nooit diens pijp meer te stoppen.

De jongens zouden juist de keuken verlaten — Daan

had de deur boos opengerukt — toen Kees achter zijn rug een fijn, zacht stemmetje hoorde vragen: „Wie is dat jongetje, Mammie?"

Nieuwsgierig keek Kees om.

Hij zag op het trapje, dat blijkbaar naar een wat hoger gelegen kamer leidde, een meisje staan.

Van dat meisje schrok Kees.

Ze had goud-blond haar en grote, blauwe ogen. Een blauw jurkje droeg het.

Waarom schrok Kees van dat meisje?

Omdat hij haar hield voor de fee uit het sprookje, dat zijn Moeder een paar dagen geleden verteld had.

Met verbaasde ogen keek hij naar het kind.

„Kom nou mee," riep Daan ongeduldig, maar Kees verzette geen voet.

Wat konden hem die muizen schelen daarboven op de zolder. Die griezelige beesten, waarvoor zelfs zijn Moeder bang was. Als ze 's avonds in de kamer zaten, liep er wel eens een over de vloer. En o, als Moeder dat zag! Dan gaf ze een gil, stond in een wip boven op haar stoel en vouwde met beide handen haar rokken om de benen.

Daan werd ongeduldig en riep: „Ik ga naar de muizen," en wierp de deur voor Kees dicht, die nog altijd naar die kleine fee op de witte trap stond te kijken.

De boer en de boerin keken met grote belangstel-

Nieuwsgierig keek Kees om. Hij zag op het trapje een meisje staan met goud-blond haar en grote, blauwe ogen...

(bladzijde 42)

ling naar den jongen en het kind. Wat zou er gaan gebeuren?

Ineens stapte Kees op de kleine fee toe.

Deze daalde het trapje af.

Ze stonden voor elkaar.

Vrijmoedig keek de kleine den jongen aan, die al heel groot was in haar ogen.

„Dag," zei Kees en stak het kind zijn hand toe. „Hoe heet je?"

„Anneke."

„Dat is goed," zei Kees, „kom maar mee. We gaan naar mijn Mammie; die wil je zien."

Hij liep de keuken uit, het kind naast zich aan de hand.

„Ssst," waarschuwde de boerin.

Daarom zei de boer niets.

De boer en de boerin gingen voor het keukenraam staan en zagen, dat de kinderen de landweg opliepen.

„Hij zal Anneke meenemen naar zijn huis," zei de boer. „Het was dus menens, wat ie zei. Zal ik ze terughalen?"

„Het zou veel aardiger zijn, als we hen ongehinderd lieten gaan," meende vrouw De Wilde. „Het huis van den smid is dichtbij. Wat kan er voor kwaads gebeuren? Ga aan de landweg staan en kijk ze na. Een lief, grappig jongetje, die Kees; hij zal wel goed voor Anneke zorgen."

„Ik neem de fiets aan m'n hand mee," besloot de boer. „Gebeurt er wat, dan ben ik in 'n moment bij hen."

„Dat's goed bedacht," zei de boerin. „Ik wil ook 's kijken."

Een ogenblik later stonden de twee mensen aan de landweg, die ze tot aan de dorplaan konden overzien.

Kees en Anneke liepen daar heel alleen verder.

Hand in hand.

„Wat zouden ze toch te bespreken hebben die twee?" vroeg de boerin. Ja, dat zou de boer ook wel 's willen weten.

„Het bleek wel, dat ie Anneke lief vond," zei De Wilde.

„Ja, en de kleine hem," vulde de vrouw aan. „In de regel is ze nog al eenkennig."

„Die kinderen zijn wondere wezens," verzekerde de man. Ze zwegen en hun ogen hingen aan het zich al verder en verder verwijderende tweetal.

„Kijk," waarschuwde de vrouw, „zie je dat! Hij zet het kind op z'n rug."

Ze zagen, dat Kees zich bukte en Anneke op zijn rug klauterde.

„Hij draagt 'r, ach hoe lief!" prees de vrouw.

Nog een paar minuten en het tweetal verdween in het dennenbos achter Kees' woning.

„Nu zijn ze zo goed als thuis," zei de boerin.

„En ik spring op de fiets," besloot De Wilde. „'k Wil toch 's weten, waarom ie Anneke eigenlijk mee naar zijn huis genomen heeft.

De boerin vond het uitstekend.

„Je kunt Anneke dan op de fiets mee terug nemen," zei ze.

„Ik was dat ook van plan," zei de boer, sprong op z'n fiets en reed over het harde pad langs de wegberm in de richting van het dorp.

Boven op zolder was Daan, die vergeefs uitkeek naar zijn nieuwe vriendje en... naar muizen!

Geen enkel diertje had hij nog gezien.

... ...

Kees' Moeder stond in de koele keuken te strijken, liet de strijkbout rusten, toen de deur openging, keek...

En sloeg de handen in elkaar van verrassing en verbazing.

„Anneke van den boer!" riep ze. „Hoe kom je nu toch aan Anneke?"

Kees liet de hand van het kind los, ging op zijn tenen voor zijn Moeder staan en fluisterde: „'t Is de kleine fee uit het sprookje, Mamma."

Moeder herinnerde zich het sprookje, dat ze een paar dagen geleden aan Kees verteld had en zei: „Je hebt gelijk, Kees, je hebt de kleine fee meegebracht. We zullen heel lief voor haar zijn."

Moeder zette de strijkbout weg. Dat strijkwerk moest maar even blijven liggen.

Een fee thuis! Dat gebeurt niet iedere dag!

„Gaan jullie nu eens naast elkaar zitten," zei Moeder. „Ik zal eens kijken, wat er te smullen is."

Ze zette een stoel dicht bij 't raam.

„Die is voor de fee," zei ze.

Maar Kees kroop er zelf op.

„Neen Kees," waarschuwde Moeder, „die stoel is voor Anneke, de kleine fee."

Kees had het echter anders bedacht.

„Ze moet op m'n knie zitten, Mamma!"

„Dat 's nog aardiger," vond ook Moeder en zette Anneke op Kees' schoot.

„Blijf je altijd bij me, Anneke?" vroeg de jongen..

„Ja, altijd!" beloofde het kind.

„Dat is goed," zei Kees blij, „kun je ook toveren, Anneke?"

Anneke wist niet, wat toveren was. Daarom vroeg ze: „Wat is toveren?"

Van deze vraag schrok Kees.

Wist de kleine fee zelf niet, wat toveren was? Dat was toch al te gek.

Hij antwoordde: „Een fee kan toch toveren. Dat weet je toch wel?"

Anneke lachte.

„Het vee is nu in de wei," zei ze, „omdat het zomer is."

„Dat vee bedoel ik niet," zei Kees, die Anneke nu erg dom begon te vinden. „Ik bedoel de kleine fee uit het bos. Dat ben jij toch?"

„Wij hebben veel vee," vertelde nu het kind. Koeien, paarden, varkens, een..."

„Ga maar op die stoel aan de andere kant van de tafel zitten," besliste Kees eensklaps.

De fee bleek erg gehoorzaam.

Ze deed, wat Kees van haar verlangde.

Toen Moeder binnen kwam met twee glazen limonade en een trommeltje vol koekjes, vroeg ze verwonderd: „Is de kleine fee verhuisd?"

Kees was boos, keek Anneke grimmig aan en antwoordde: „Ze is geen eens een fee; ze is alleen maar Anneke van den boer."

„Dat is nu wel waar," zei Moeder, „maar lief is ze toch wel."

„Hm," gromde Kees, alsof hij dit nu maar ten dele met zijn Moeder eens was.

Maar al smulde hij dan ook niet in gezelschap van een kleine fee, de limonade en de koekjes liet hij zich goed smaken.

Evenals Anneke.

Daar kwamen plotseling twee gezichten om de deurhoek gluren.

Het waren de smid en de boer.

Ze stieten elkander aan.

„Zie ze smullen," fluisterde boer De Wilde.

„Dat is een aardig gezicht," zei de smid.

Anneke zag haar Vader, liet zich dadelijk van de stoel glijden en vloog haar Pappa in de armen.

Kees keek om, zag den boer, zag ook zijn Vader, maar bleef doodkalm zitten.

„Wat is dat nou, Keesje?" vroeg de smid teleurgesteld, „waarom vlieg jij je Pappa niet in de armen?"

Kees keek zijn Vader in de ogen.

Hij wees op het kind en zei: „Ze is geen eens een fee, Pappa. Ze is maar gewoon Anneke!"

Wat moest de smid daar nu van begrijpen?

Hij keek Moeder aan.

Deze hielp Vader uit de droom, door hem fluisterend alles te vertellen.

De smid begreep.

Hij nam Kees op zijn arm.

„Kees," zei hij, „'t is waar, ze is maar gewoon Anneke. Maar Anneke is een lief meisje, is dat niet zo?"

„O ja," zei Kees.

„Nou, dan moet Kees ook blij wezen, omdat hij een klein, lief vriendinnetje heeft gekregen. En... bovendien ook een nieuw vriendje. Ik hoor van boer De Wilde dat je met Daantje gevochten hebt. Nou, dan zijn jullie natuurlijk nu de beste vrienden geworden. Dat gaat altijd zo."

Vaders woorden herinnerden Kees aan zijn belofte aan Daan, dat hij met hem mee zou gaan naar de zolder op de muizenvangst.

„De muizen!" riep hij. „Ik moet naar Daan en de muizen!"

Hij wilde reeds de kamer verlaten, maar Daan zelf verscheen. Die had het alleen op de stille zolder niet kunnen uithouden en toen hij van zijn Moeder hoorde, waar Vader en Anneke waren, was hij naar de smidswoning gerend.

„Heb je al muizen gevangen?" was Kees' eerste vraag.

De smidsvrouw antwoordde voor Daan.

„Neen, muizen heeft Daan niet gevangen," zei ze, „maar wel een lekker koekje."

En Moeder stopte den jongen zo'n lekkernij in zijn open mond.

De boer dronk een kopje thee mee, smulde een koekje en onderwijl maakten de nieuwe vrienden allerlei afspraakjes.

Kees zou veel op de boerderij komen en Daan even dikwijls bij Kees. Als ze het volgende jaar naar school gingen, zouden ze in dezelfde bank zitten en altijd elkander helpen als er gevochten moest worden.

Terwijl ze dit en nog heel veel meer afspraken, moest Kees telkens naar Anneke kijken.

Ze had zulk mooi goud-blond haar en lieve, blauwe

ogen. Vreemd toch, dat ze niet de kleine fee uit het sprookje was.

„Was ze m'n zusje maar," dacht Kees.

Tot Daan zei hij: „Je moet ook Anneke altijd meebrengen."

„Niet altijd," stelde Daan vast, „zo nu en dan."

„Waarom niet altijd?" wilde Kees weten.

„Och," antwoordde Daan, „zo'n klein kind is te lastig, als we spelen. Ze loopt ons in de weg."

„Maar... ze is toch wel lief," zei Kees.

„O ja," zei Daan.

Maar hij haalde de schouders op.

Toen Moeder, de smid en Kees het drietal nakeken, toen het achter elkander het tuinpad opliep, dacht Kees: „Jammer toch, dat ze de kleine fee niet is."

Toen dacht hij er over een zusje te hebben, evenals Daan. „Mamma, krijg ik ook zo'n lief zusje als Daan heeft?"

„Dekselse jongen!" riep Vader, „jij wilt ook alles hebben. Wees blij met het nieuwe vriendje, dat je vandaag erbij gekregen hebt. Een mens moet niet alles tegelijk willen hebben."

HOOFDSTUK IV.

Kees ontmoet den jager. Hij jaagt de konijntjes de schrik op het lijf en treedt op als tovenaar.

Kees vond het prettig op de boerderij, vooral toen de herfst in 't land was gekomen en het vee uit de weiden naar de stallen was gedreven.

En als in de winter de ijskoude noordenwind de sneeuwvlokken uit de grauwe wolken naar de aarde joeg en Moeder 's morgens zuchtte: „Maar Keesje, zie toch eens wat een weer! Zou je niet liever thuisblijven?", dan lachte hij om Moeders bezorgdheid.

„Wat geeft dat Mamma, een beetje sneeuw?"

Wel trok hij de pet wat dieper over de oren, wel zette hij de kraag van zijn jas overeind, maar hij ging.

En 't kon toch zo bitter koud wezen.

De bomen stonden daar kaal en naakt, de wind schudde de kruinen en de stammen kraakten.

Vogeltjes piepten droevig: de boomkruipertjes en de

kolibrietjes, die zo mooi van kleur zijn.

De eekhoorntjes sprongen niet met blijde, kluchtige sprongen van tak tot tak, doch zaten, als oude mannetjes, ineengedoken op de kreunende takken.

Dikwijls gebeurde het, dat in Kees' nabijheid een schot klonk. Dat kwam uit het geweer van den jager, die de konijntjes schoot, die zijn hond opdreef uit de lage eikenbossen.

Het gebeurde wel, dat een knal klonk onverwachts in Kees' onmiddellijke nabijheid. Dan had hij den jager natuurlijk niet gezien, die terzijde van een boom te loeren stond.

Kees schrok daar niet eens van.

Op een morgen, toen hij weer de boerderij wilde bezoeken, sprak de jager hem aan. Deze was een man met een dikke, bruine baard en knevel, en kroezig haar. Die baard bedekte zijn hele gezicht, behalve natuurlijk zijn neus en ogen. Op zijn voorhoofd lagen brede, dikke wenkbrauwen.

„Net een aap!" dacht Kees altijd.

Maar dat zei hij natuurlijk niet.

Kees had thuis een groot boek met allerlei dieren erin. Ook apen; hij wist dus heel goed, hoe deze er uitzagen.

Het uiterlijk van den man was dus wel geschikt om jongens de schrik op 't lijf te jagen. Maar Kees kende hem wel. Hij wist, dat de jager een aardige man was.

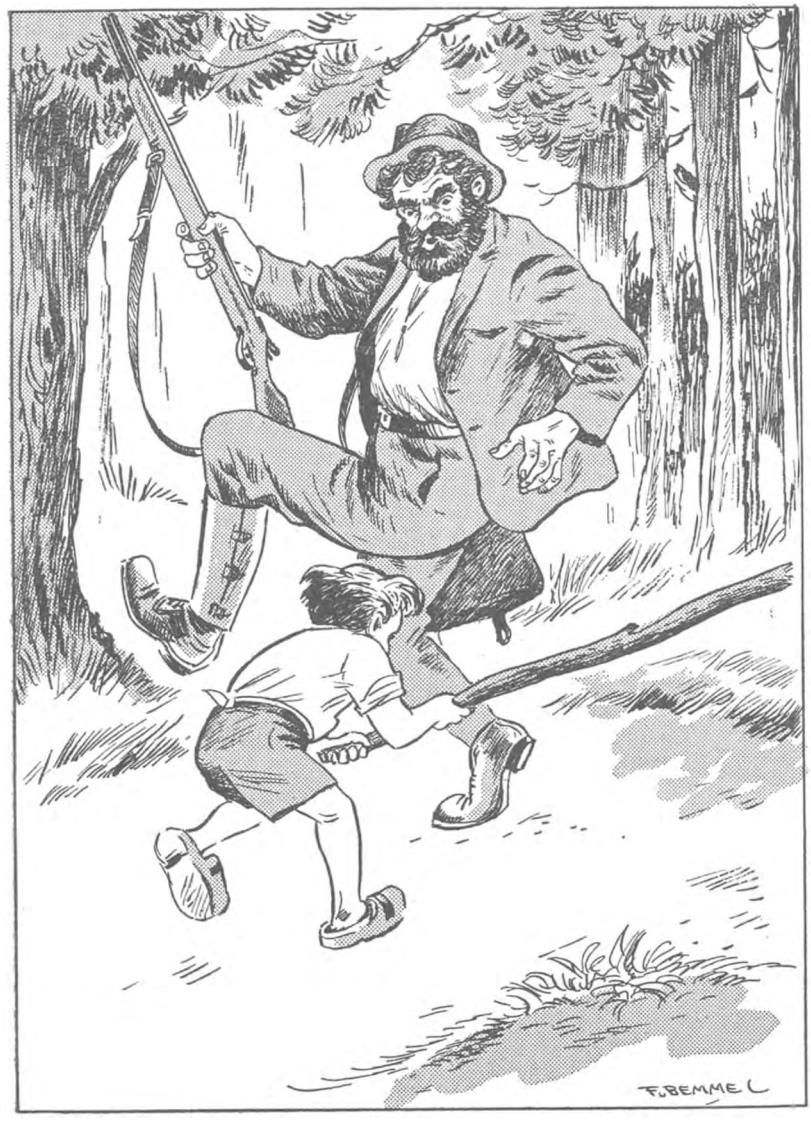

De jager was een man met een dikke, bruine baard en knevel, en kroezig haar, ...met brede, dikke wenkbrauwen...

(bladzijde 54)

En ook een goede man, al doodde hij dan ook konijntjes. Dat moest hij doen voor den baron, die op het grote kasteel woonde, dat even buiten het dorp aan het water lag.

De jager sprak hem dus aan.

„Kees, waar moet je naar toe?"

„Naar boer De Wilde!" antwoordde Kees.

„Moet je een van z'n paarden halen om 'm te beslaan in je smederij?"

„Nee — ik ga daar rondkijken en de koeien hooi geven, en haver aan de paarden. En..."

„Jonge, jonge, wat heb je 't daar druk," zei de man, „maar zou je niet iets voor mij willen doen?"

„Jawel, jager," was Kees' antwoord.

„Goed, dan moet je even geduld hebben."

De jager liep een eindje het bos in en kwam terug met een dikke knuppel.

Daar keek Kees wel een beetje benauwd naar.

Dit zag de jager en lachte.

„Wees maar niet bang, Kees. Ik zal je 's vertellen, wat je voor mij doen kunt. Zoals je wel gezien hebt, ga ik altijd op de konijnenjacht met m'n hond. Maar Herta is ziek. Wat ie eigenlijk heeft, weet ik niet. Ik zal de veearts er bij halen. Hier, pak deze knuppel in je hand. Nou loop je ginds om de hoek het bos in. Je slaat met die knuppel links en rechts van je, tegen het eikenhout en schreeuwt, zo hard je kunt:

Poeah! Brr! Poeah! Brr! Dat is 't."

Dat was iets voor Kees.

Hij zette een keel op, zodat zijn Vader in de smederij hem wel had kunnen horen en sloeg onderwijl zo vervaarlijk met die knuppel, dat de jager, beducht voor zijn benen, met 'n schreeuw op zij sprong.

„Kees, Kees, ik ben geen eikentak."

De jager kwam weer nader en vroeg: „Wil je 't voor me doen, Kees?"

Dat was een werkje naar Kees z'n zin.

Schreeuwen, zo hard hij kon en met de knuppel er op los ranselen.

„Loop nu maar op gindse hoek het bos in!" zei de jager, die Trommel heette, „dan wacht ik aan de andere kant. Drijf ze 't bos maar uit, Kees!"

Zwaaiend met zijn stok haastte Kees zich naar zijn post. De jager betrok de zijne.

Enkele minuten later daar klonk het: „Poeah! Brr! Poeah! Brr!"

In 't dorp hoorden ze hem schreeuwen. En hij ranselde de takken, of hij boos op deze was. Och, och, die arme konijntjes!

Die namen de vlucht. Verder, steeds verder. Ze wilden buiten het bos wezen en dat geschreeuw niet meer horen, dat hen zo angstig maakte.

En de konijntjes bereikten de uitgang. En hier werd 't nog vreselijker voor die arme dieren.

Want hier klonk het: „Paf, paf!"

Aldoor maar: „Paf! Paf!"

Menig konijntje lag dood op de bosrand, toen Kees het einde van het bos had bereikt.

Wat keek Kees daar beduusd van, en wat had hij in zijn hartje een medelijden met die arme dieren!

„Zie eens, hoe goed jij je werk hebt gedaan," prees de jager en wees op de konijnen, die hier en daar verspreid lagen. „Jongen, Kees, wat kun jij schreeuwen! Een mager varken is er niets bij. En, omdat jij zo prachtig schreeuwen kunt, krijg je 'n beloning. Je mag 'n konijntje uitzoeken. Neem de dikste en zwaarste maar mee naar je Moeder. Of lust je geen gebraden konijn?"

Kees nam de dieren een voor een op en woog ze aan zijn hand. De zwaarste behield hij.

„Deze!" zei hij. Zijn medelijden was op de achtergrond geraakt.

„Best hoor," zei Trommel, die de overige konijnen in zijn weitas stopte.

„Nou eet je vandaag konijn, Kees, evengoed als de baron."

„Jij toch ook?" vroeg Kees.

De jager gaf Kees een knipoogje en antwoordde: „Reken maar, Kees!"

De jager liep heen.

Besluiteloos bleef Kees staan. Wat zou hij doen?

Hij werd in zijn peinzen gestoord door de stem van den jager, die hem toeriep: „Bewaar die knuppel goed, Kees; hij kan je nog te pas komen."

„Poeah! Brr!" schreeuwde Kees terug en hoorde de schaterlach van den verdwijnenden man.

Kees stond daar in tweestrijd.

Wat zou hij doen?

Naar de boerderij gaan of naar huis terugkeren?

Deed hij 't eerste, dan zou de boerin het konijn braden, ging hij naar Moeder terug, dan zouden ze met hun vieren een maal hebben om nooit te vergeten.

Toch zou 't aardig zijn met een dik konijn op de boerderij aan te komen. Maar hoeveel mensen waren daar wel? Hij telde 't aantal op zijn vingers.

De boer 1; de boerin 2; Daan 3; Anneke, de fee, 4; Gerrit, de knecht, 5; Dientje, de meid, 6; en als Jolink, de daghuurder, er nu ook nog was, zouden dat zeven mensen zijn.

En met hem, Kees, er nog bij, maakte dat 8.

Dat aantal was veel te groot voor één konijn, al was dit dan ook vet en groot.

Dat éne konijn met z'n achten delen was onzin. Wat zou hij zelf dan krijgen? Misschien een staartstukje of een oorlel. Meer niet!

Neen, hij moest er mee naar Moeder.

Met zijn vieren was zo'n konijn de moeite waard. Dan kreeg ieder een behoorlijke portie.

Nu aarzelde Kees niet langer.

Met het konijn aan zijn hand en de knuppel over de schouder liep hij zingend naar huis terug.

Naar 't woud, naar 't groene woud,
Waar zich het wild ophoudt.
Men hoort er d'echo schallen
Op forse toon!
En als de jachtroeren knallen,
Dan jubelt Nimrod's zoon
Tra-ra-tra-ra-tra-ra.

Dit versje kende hij van zijn Moeder. Die kende er wel honderd. Moeder was dan ook heel knap. Ze was immers juffrouw op een bewaarschool geweest.

Het einde van het bos achter zijn huis had Kees bereikt.

„Nu moet ik stil wezen," dacht hij, „en niet meer zingen."

Hij zou ze thuis verrassen. Ongemerkt moest hij de woning trachten binnen te sluipen.

Dat gelukte hem.

Op zijn tenen liep hij de deel over.

Aan de keukendeur luisterde hij scherp toe. Hij hoorde geen gerinkel van vaatwerk. Zijn Moeder zou wel in de kamer wezen.

Hij opende de buitendeur.

Op het aanrecht, dat de mensen in de Achterhoek de „rechtbank" noemen, zag hij een pot staan. Een rode pot met een deksel er op. Dit lichtte hij op. De pot was leeg. Hij stopte het konijn er in en deed het deksel er op.

Ziezo, dat was Kees' geheim.

Hij ging naar binnen.

Zijn ouders en Willem dronken een kop koffie.

„Wat," riep Moeder verbaasd, „nu al terug van de boerderij?"

„Ze willen 'm daar niet meer hebben," plaagde Vader. „Boer De Wilde heeft me verteld, dat Kees een veel te dure kostganger is."

„Ik denk," zei de knecht, „dat de fee hem teruggejaagd heeft. Hij eet te veel."

Kees glunderde, omdat 't gesprek op eten viel. Nu kon hij z'n slag slaan.

„'k Heb de jager gezien," vertelde hij. „Wat heeft die 'n boel konijnen geschoten vanmorgen."

„Is 't waar?" riep Vader en zijn tong likte langs zijn bovenlip. „Hè vrouw, 'n gebraden konijntje! Dat zou me lijken."

„Man, praat er niet van," verzocht Moeder, die dol op konijn was, „geen spekje voor ons bekje."

„Nee, voor ons niet," bromde de knecht, „geen spekje voor ons bekje, maar wel voor de b..., mond bedoel ik, van den baron."

„Als ik in de stad kom, zal ik zien, of ik er niet een kopen kan," beloofde Vader. „Eén keer deze winter zullen we toch 's konijn smullen."

Zwijgend had Kees toegeluisterd.

Hij sprong van zijn stoel en met de mededeling: „Ik heb dorst" liep hij naar de keuken.

De pot stevig vast aan beide oren, kwam hij in de kamer terug.

Wat heb ik in die pot
In die pot, in die pot
Wat heb ik in die pot
In die grote, rode pot?

Ja, dat zong hij. Zelf had hij dit versje bedacht, zo ineens maar. 't Leek wel het Sinterklaas-liedje van:

Maar onder in die zak
In die zak, in die zak,
Maar onder in die zak
Ligt een hele grote plak.

„Kees," riep Moeder, „Sinterklaas is al lang weer naar Spanje terug. Dat versje hoort hij niet."

„En ik heb 'm gesproken," vertelde Kees.

„Dan heeft Anneke, de fee, hem zeker getoverd!" veronderstelde Vader.

„Maar zit er ook wat onder de deksel getoverd, Kees?" vroeg Willem, nieuwsgierig geworden. „Dat is belangrijker!"

Kees dacht aan zijn goochelboekje.

Hij nam Vaders stok, die in de kamerhoek stond, zwaaide deze drie maal boven de pot heen en weer, tikte even zoveel keren op de deksel, riep: „Hocus, pocus, pas!" en trok het vette konijn aan een poot uit de diepte.

„Een konijn, een konijn!" riepen ze alle drie en zes handen grepen ernaar.

„Kees, je bent een wonder-jongen!"

't Was de smid, die dat zei.

„Wat 'n dikkerd!" riep Moeder.

„En stevige benen!" prees Willem, „die 't beest bij z'n achterpoten had beetgepakt.

„Aan 't braden, Moeder, vlug aan 't braden!" juichte de smid. „Vandaag hebben we konijnendag. Dat is in lang niet gebeurd.

De smidsvrouw moest die drie konijnen-hunkeraars teleurstellen.

„Vandaag kan ik 'm nog niet braden," deelde ze mee. „Het konijn moet een dagje liggen blijven. Dat is beter. Maar morgen! Morgen zullen we 'm oppeuzelen met aardappelen en appelmoes."

„Ik ga morgen niet naar de boerderij," verzekerde Kees.

En in stilte hoopte hij dat Daan, als vijfde meeeter, maar wegblijven zou.

Het spreekt vanzelf, dat Kees nu aan 't vertellen moest.

Ze wilden toch weten, hoe hij aan dat wonder-maaltje gekomen was.

Toen Kees hun dit verteld had, stond onverwacht de jager in de kamer.

Daar schrok Kees van.

„De man zal toch geen spijt er van hebben, dat hij zo gul een dik konijn had weggeschonken? Hij komt het present toch niet terughalen?" dacht Kees.

Zulks bleek gelukkig niet het geval.

De jager kwam voor heel iets anders.

„Kees," zei hij, „van dat konijn, dat ik je gegeven heb, daar moet je maar niets van aan de andere mensen vertellen. En ook aan de jongens niet. Je begrijpt, als de jongens 't horen, willen ze allemaal drijver bij me worden. En dat gaat niet. Daar komt bij, dat jij de konijnen zo goed opdrijft, als niemand anders dat zal kunnen. Ik wil voortaan geen andere drijver hebben dan jou, Kees. Denk daar om en zeg dus niets. Aan niemand, begrijp je?"

Of Kees dit begreep! Hij zou wel wijzer wezen en niets aan de grote mensen of de jongens vertellen. Hij alleen wilde de konijnen-drijver blijven van den jager Trommel.

„Kees," zei Vader, „nu heb je behalve de naam Kees de Zwerver er al een tweede naam bij. Weet je, hoe we je nu ook kunnen noemen?"

„Konijnen-Kees!" riep Willem.

„Mis," zei Vader. „Een goede naam voor hem is: Kees, de Konijnen-drijver."

„Wie weet, welke namen er nog meer voor hem zullen worden verzonnen," voorspelde de jager, en hij klopte Kees vriendschappelijk op de schouder.

„Wat zeg jij ervan, Kees de Zwerver?"

Kees ging die dag niet meer naar de boerderij.

HOOFDSTUK V.

Kees verdeelt het konijn en is erg kwaad op Willem, den knecht. Hij rijdt paard en geraakt in grote moeilijkheid.

„Kees," zei de knecht de volgende morgen, „nou moet je een goede raad van mij aannemen. Eet weinig boterhammen. Als je veel eet, lust je om twaalf uur geen konijn, of je eet er te weinig van. Jonge, jonge, konijn is zo lekker."

Kees nam zich voor de raad van Willem op te volgen, maar toen zijn Moeder gebakken bloedworst op zijn boterham legde, begreep hij, dat hij voor een moeilijk geval stond.

Vier boterhammen had zijn Moeder op zijn bord gelegd. En op die vier boterhammen lagen plakjes lekkere bloedworst.

„Eet er maar twee op, Kees," fluisterde de knecht aan de overzijde der tafel den jongen toe.

„En wat moet ik dan doen met die andere twee?"

vroeg Kees. De knecht lachte.

„Die moet je maar aan mij geven," antwoordde Willem.

„Ik heb je dóór," zei Kees. „Maar ik zal jou 'n goede raad geven. Eet jij maar veel boterhammen, zo veel als je kunt, want je begrijpt zeker wel, dat ik 't konijn mag verdelen. 't Is mijn konijn en van niemand anders. Ik heb 't verdiend met werken."

„Met schreeuwen," verbeterde de knecht. Ze zaten met hun beiden aan de tafel. Vader stond in de keuken bij Moeder, die de laatste plakjes worst bakte.

Kees keek den knecht nijdig en dreigend aan. Waarom moest deze zo geringschattend over zijn arbeid van gisteren praten? Had hij niet hetzelfde werk verricht, dat de drijvers doen, als de baron met nog veel andere heren een grote jacht houdt?

In gedachten zag hij het gebraden konijn voor zich.

Vier poten had deze. Eén voor Vader, één voor Moeder, één voor hemzelf en de vierde poot voor...

Niet voor Willem, natuurlijk. Zo'n grote kluif kreeg deze niet. Voor wie zou hij 'm bestemmen?

Ineens wist hij het.

De poot, die te veel was, zou hij aan Anneke brengen, die een paar dagen geleden een pannekoek met spek voor hem had bewaard, waarop hij zo dol was.

Dat zou aardig zijn.

Nu moest ie die Willem maar direct zeggen, waar 't op stond.

„Een konijn heeft vier poten," begon hij zijn aanval. „Die heb ik nu zo verdeeld: Eén voor Pappa, één voor Mamma, één voor mij..."

„En een dikke achterpoot voor Willem," rekende de knecht gauw uit.

„Dat heb je glad mis," verzekerde Kees met nadruk. „Die vierde poot neem ik mee voor Anneke, de fee."

„En ze is niet eens een fee, dat weet je nu toch zeker wel," plaagde de knecht door.

„Doet er niet toe," zei Kees, „een konijnenpoot lust ze toch wel."

De knecht zag de boze ogen van Kees en had daar schik in. Daarom plaagde hij verder: „Ik vind die Anneke een naar kind."

„Jij bent een naarling, jij!" riep Kees. „En nou krijg je helemaal niks van het konijn. Nog geen botje!"

Vader en Moeder kwamen binnen; de laatste met een diep bord met gebakken bloedworst.

„Wat hoor ik," vroeg Vader, „hebben jullie ruzie?"

Kees nam 't woord. Zijn vinger wees dreigend naar den knecht.

„Hij krijgt niks van 't konijn, Mamma. Niks! Zult U daaraan denken?"

„Is ie stout geweest?" vroeg Moeder.

„'t Is een engerd," verzekerde Kees en hij vertelde

zijn Moeder hoe hij de benen van 't konijn verdeeld wilde hebben."

„Ik zal er aan denken!" beloofde Moeder.

Met een blijde glans van overwinning in zijn ogen keek de jongen den knecht aan, die diep zuchtte en zei: „Vrouw, geef me dan maar veel boterhammen vanmorgen."

„Daar zal niets anders opzitten," vond ook Moeder.

En met heimelijke vreugde zag Kees, dat de knecht de ene snede brood na de andere naar binnen werkte.

„Nu heb ik 't fijn gewonnen van dien groten knecht," redeneerde Kees en daar was hij echt trots op.

Of ie ook groot werd! Hij had al werk verricht dat grote mannen doen en nu was hij om twaalf uur al baas van de tafel ook.

„Nog een plakje bloedworst, Kees?"

Dit vroeg Moeder.

„Ja, Mamma!" antwoordde Kees. „En ze krijgt de dikste achterpoot."

„Wat zal ik blij wezen, als het twaalf uur is," verzekerde Moeder.

„En ik verschijn niet aan tafel," deelde de knecht mee. „Ik zou gaan huilen, als ik dat lekkere konijn aan m'n mond voorbij zou zien gaan."

„Dan ga jij maar slapen," gaf Kees hem de raad en toen lachten Vader en Moeder en tot Kees' verbazing ook Willem, de knecht.

De hele morgen leefde Kees in onrust en spanning. Hij vreesde, dat Daan van den boer zou komen opdagen. Hij vond, dat die nu maar weg moest blijven. Natuurlijk gunde hij Daan wel een hapje van 't konijn, maar zijn komst zou de verdeling van de lekkernij, zoals hij die had vastgesteld, geheel in de war sturen.

Bovendien kreeg Anneke al een bout mee.

Telkens gluurde hij het tuinpad af. Gelukkig van Daan geen spoor.

Telkens liep hij naar de keuken, waar 't zo lekker rook naar wildbraad.

„Wat ruikt dat lekker, Mamma."

„Wil ik wel geloven," zei Moeder, „'t is een dik, zwaar beest en ik braad hem in roomboter."

In de regel, zo tegen elf uur, als de grote mensen hun kopje koffie dronken, kreeg Kees een koekje.

Maar, toen Moeder hem er deze morgen een toereikte, bedankte hij.

Kees was voorzichtig. Hij zou er wel voor zorgen voldoende ruimte in zijn maag over te laten voor het konijn.

Tersluiks keek hij naar Willem, den knecht. Die zou nu wel spijt hebben van zijn geplaag.

„Nu nog een groot uur," zei de smid, terwijl hij de lege kop op het schoteltje zette, „en we beginnen aan ons koningsmaal."

De knecht zuchtte.

Half berustend zei hij: „En ik moet me met de lekkere reuk tevreden stellen."

„Misschien komt Kees nog wel tot andere gedachten," trachtte Moeder den knecht te troosten. „Een klein kluifje zal hij nog wel op je bord schuiven."

„Daar hoef je niet op te rekenen," besloot de jongen onmiddellijk, „we eten 'm met ons vieren op."

„Met ons drieën, bedoel je," verbeterde Vader.

„Anneke krijgt ook een stuk. Dat ga ik haar vanmiddag brengen. Ze heeft voor mij een pannekoek met spek bewaard."

„Ik hoop maar, dat ik gauw in slaap val," zei de knecht en volgde Vader naar de smederij.

In de smederij stond het paard van boer Weikamp vastgebonden. Nog één hoefijzer moest onder de rechtervoorpoot gelegd worden.

Dan zou de knecht het paard naar de boerderij brengen, die even over de rivier lag.

Dat kon nog juist voor het middagmaal.

Een ogenblik later was ook 't laatste ijzer vastgezet. Nu was het paard vierkant beslagen, zoals de mensen daar zeggen. Ze bedoelen daarmee, dat onder elke hoef een ijzer is gelegd.

„Kees, Kees, waar zit je?"

Kees, die op de deel wat aan 't scharrelen was, kwam verbaasd op 't geroep af.

De knecht stond bij de pomp.

„Kees, Kees!"

„Wat is er?"

„Ga je mee het paard van boer Weikamp wegbrengen?"

„Mag ik er dan bovenop zitten?"

„Dat mag je."

Achter de knecht danste Kees de smederij in.

Paardrijden! Boven op de rug van zo'n groot dier zitten. 't Fijnste wat er is voor een jongen.

De knecht tilde hem op, zette hem op de rug en reikte hem de leidsels.

Door den smid geholpen, besteeg ook Willem de viervoeter.

„Ziezo, Kees, jij moet maar sturen; de weg ken je wel."

Of Kees die kende. Hij was meermalen op Weikamp's hoeve geweest.

Even ging het stapvoets de laan op.

Maar op een dravend paard te zitten is heel wat prettiger. Dus maakte de tong van Kees enkele klakkende geluiden, een tik met het uiteinde der leidsels en daar ging het in draf.

De nieuwe hoefijzers klepperden scherp op de stenen.

Jongens, die Kees zagen, riepen: „Kees, Kees, laat mij ook 's rijden!"

Kees keek niet eens naar hen om.

Nu was hij ruiter en niets anders. En een ferme ruiter was hij! Trots en fier zat hij daar op het dravende paard. En dit liep al harder en harder, omdat het naar de warme stal verlangde.

„Gaat ie fijn, Kees?" riep de knecht achter hem.

„Ja," schreeuwde Kees, die 't liefst door was blijven rijden tot 't einde der wereld.

Na enkele minuten waren ze aan de hoeve gekomen. Willem sprong af en tilde Kees op de grond.

Boer Weikamp leidde het paard naar de stal en de twee ruiters aanvaardden de terugweg.

„Een lekker ritje, hè Kees?"

„Nou! En jij krijgt zo straks een dikke bout van het konijn, Willem. Ga dus maar niet slapen. 't Is niet meer nodig."

„Gelukkig, gelukkig!" riep de knecht, „dat ik ook wat krijg. Kees, je bent 'n beste jongen. Geef me een hand. We zetten de draf erin, anders komen we te laat en vinden in plaats van het konijn de hond in de pot."

Wat smulde het smidsgezin die middag. Maar, hoe lekker Kees het konijnenvlees ook vond, een mals kluifje had hij op een apart bordje gelegd voor Anneke.

Dat kluifje zou hij haar vanmiddag nog brengen. Omdat 't al vroeg donker werd, stapte Kees na de maaltijd naar de boerderij. De kluif met wat frisse

appelmoes had zijn Moeder in een pannetje gedaan met twee oren, waarin ze de deksel met een touwtje had vastgeknoopt. Aldus konden er geen ongelukken gebeuren. Mocht het pannetje uit Kees' koude handen glijden, dan zouden vlees en appelmoes er niet uitvallen.

Hij kwam langs het bos, waarin hij zijn eerste drijfjacht gehouden had, waarmee hij een konijn had verdiend. Misschien bleef Herta, de jagershond, wel lange tijd ziek. Dan kon hij iedere keer als de jager op jacht ging, als drijver met hem meegaan. En iedere keer een konijn verdienen. Maar eigenlijk wilde hij toch niet meer meedoen aan zo'n drijfjacht op die aardige boskonijnen; hoe moest dat dan?

Hierover moest ie toch 's met den jager praten.

Hij liep stevig door, want de Noordenwind was koud en het vroor hard. Toen hij door de kale bomen heen het dak van de boerderij zag oprijzen, overviel hem plotseling een hevige schrik.

Onmogelijk was het Anneke met die lekkere kluif te verrassen. Wat had hij den jager beloofd? Dat hij met niemand erover spreken mocht, dat de jager hem een konijn gegeven had. Niet met de grote mensen en niet met de jongens.

En wat moest hij nu zeggen, als ze hem op de boerderij zouden vragen, hoe hij aan konijn kwam?

Dat was een moeilijk geval. En hierover stond hij

een ogenblik te peinzen, het pannetje tussen beide handen.

Hij wist er geen raad op.

Er zat niets anders op dan te liegen.

En dat deed ie niet.

Nog even denken — nog even peinzen op een middel om zich uit de moeilijkheden te redden, maar hij vond er geen.

„Dan krijgt Anneke de kluif niet," besliste hij en aanvaardde de terugweg.

„Als Moeder eens pannekoeken bakt met spek erin," besloot hij, „breng ik er haar een. Dan zal ze ook wel tevreden zijn."

Hij vond, dat ie een goede oplossing gevonden had en vervolgde, een wijsje neurieënd, zijn weg naar huis.

Maar al neurieënd bleven die kluif en die appelmoes in zijn gedachten. Hoe moest hij daar nu toch mee aan?

Tot morgen bewaren? Dat zou wel een eenvoudige oplossing zijn, maar voor vier mensen was die kluif de moeite niet waard. Het beste zou wezen maar eens met Mamma overleg te plegen. Misschien wist zij er wat op.

Hij liep het tuinpad op en zich de zelfgemaakte versregel van gisteren herinnerende, hief hij nu aan:

Wat zit er in die pan,
In die pan, in die pan.

Nero hoorde zijn jonge baas, spitste de oren, sprong boven op het brede hondenhok, hief de kop op en zag zijn vriendje in de verte naderen.

Hij blafte en ging te keer als een dolle.

Kees hoorde hem en de moeilijkheid, waarin de kluif hem gebracht had, was opgelost.

Maar natuurlijk! Die kluif moest Nero hebben. Waarom zou die tevreden moeten zijn met de botjes? Waarom zou Nero niet eens een lekker, mals stuk vlees mogen eten? En bovendien appelmoes! Zijn hele leven had hij zo iets lekkers nog niet geproefd. En hij was al bijna zo oud als Kees. Dat was niet eerlijk, niet rechtvaardig.

Op een draf liep hij, het pannetje voor zijn buik, op zijn vriend toe.

Deze sprong onmiddellijk van het hok, toen Kees zich op zijn hurken naast de pan zette.

De jongen peuterde de touwtjes los, lichtte het deksel op, Nero boog zijn zwarte snuit over de lekkernij, rook — hapte....

En de kluif, oorspronkelijk voor Anneke, de fee, bestemd, verdween in zijn grote bek.

Kees hoorde de beentjes kraken tussen de ontzaggelijke tanden en had daar schik over. Hij schreeuwde het uit.

„Kom 's kijken, Pappa, Mamma, Willem!"

Op een holletje kwam het drietal aanrennen.

„Wat voer je uit?" riep Vader, nog voor hij den jongen gezien had.

En toen ze wisten, wat Kees gedaan had, prezen ze hem, omdat hij ook aan zijn viervoetigen vriend Nero had gedacht.

„Maar," kwam Moeder met de opmerking, „nu heb je er één van het gezin vergeten. En die éne is: onze poes."

„Er zitten genoeg kleine konijnen op zolder," antwoordde Kees. „Die moet ie maar vangen."

Nero had inmiddels kluifje en appelmoes opgeslokt, likte met zijn tong over zijn snuit en knorde tevreden.

HOOFDSTUK VI.

Kees staat voor een moeilijke keuze. Een hele klas jongens en meisjes geraakt in de grootste opwinding. De bovenmeester tuimelt op de vloer, Nero krijgt een schop en Kees verkeert in angst.

De winter was altijd een mooie tijd voor den kleinen zwerver. Als de sneeuw dik lag op velden en wegen, of als de wind de jachtsneeuw joeg uit grauwe wolken, mocht hij niet de deur uit. Van Moeder niet. Zijn Vader keek zo nauw niet. Als de smidsvrouw eens de deur uit was — een heel enkele keer naar de stad om inkopen te doen — liet de smid den jongen maar betijen.

„Hij zal niet bevriezen of wegwaaien," zei smid Stap. „Bovendien is een zwerver aan weer en wind gewend."

En Kees trok naar de boerderij van De Wilde of naar het dorp. Het hele dorp leek dan wel uitgestor-

ven. In de laan was geen jongen te zien, want die, welke van zijn leeftijd waren, zaten bij de kachel of wreven van verveling hun neuzen langs de ruiten.

De grote jongens en meisjes waren natuurlijk op school. Kees klom wel eens zo hoog tegen de schoolmuur op, dat hij naar binnen kon kijken. Dan verbaasde hij er zich altijd over, dat al die jongens en meisjes zo stil konden zitten. Uren lang. Dat hield hij nooit uit. Als hij door de ruit keek zagen de leerlingen hem niet, omdat die met hun rug naar Kees toe zaten. Als de onderwijzer voor de klas stond, zag die hem onmiddellijk. Dan zwaaide hij Kees een groet toe.

„Laat 'm eens in 't lokaal komen, meester!" vroeg op een morgen één der jongens.

„Och," antwoordde meester Sterk, „laat 'm maar blijven rondzwerven; over een paar maanden komt hieraan een einde, want dan zit ie elke dag hier."

Maar de leerlingen drongen zo vasthoudend aan, dat Meester zich naar het raam haastte en Kees toeriep: „Kom 's binnen, Kees!"

Meester wees met de hand: „Links om, aan de rechterkant is de deur."

Dit behoefde Meester Sterk den zwerver niet te vertellen. Die wist dat wel.

Bij de ingang aarzelde Kees nog een ogenblik. Ze hadden hem wel eens verteld, dat Meester Sterk sterke

handen had en dat die sterke handen jongens, die iets hadden uitgehaald, een stevig pak op de broek konden geven.

„Zou hij dat met mij ook voor hebben?" vreesde Kees een ogenblik, „omdat ik onder schooltijd door 't raam heb gekeken?"

Hij zou 't er maar op wagen. Dus opende hij de deur en was in de gang. 't Was hier donker. Petten, hoeden, mantels en jassen hingen aan de kapstokken, zo slap en zielig, alsof ze zich verveelden. Kees kon 't zich best begrijpen. Hij keek naar zijn eigen jas. Die was er beter aan toe. Die leefde, omdat hijzelf erin leefde.

De eerste deur moest hij niet binnen gaan. Daar achter zaten de grote jongens en meisjes bij den bovenmeester.

In het lokaal achter de tweede deur moest hij wezen, bij Meester Sterk. Dat was de ondermeester, die hem gevraagd had binnen te komen.

Hij wilde juist de deurknop beetpakken, toen de deur openging en Meester Sterk voor hem stond en hem vriendelijk begroette.

„Dag Kees de Zwerver, kom binnen!"

De jongen zag al die ogen op zich gevestigd en daar werd hij verlegen door.

Dus bleef hij bedremmeld staan.

„Wat zie ik nu?" riep de Meester, „is Kees de

zwerver verlegen?"

Hij nam Kees aan een hand en trok hem mee.

„Mag ie bij mij zitten?" vroegen verscheidene stemmen.

„We zullen Kees zelf laten kiezen!" besliste de Meester en wendde zich tot den gast.

„Kees, kijk eens rond! Bij wie wil je 't liefste zitten?"

Kees was er den jongen niet naar om lang verlegen te blijven, vooral niet, nu hij alleen bekende gezichten voor zich zag.

Eén voor één keek hij de jongens en meisjes aan; de keuze was moeilijk. Er reikten zoveel jongenshanden naar den kleinen zwerver. Hij was ook zo'n aparte jongen. Hij had ook al zoveel meer beleefd, dan die andere elf kleintjes van zijn leeftijd. Dus was hij ook belangrijker in hun ogen.

„Kom bij mij, Kees!" riep de één.

„Kom in mijn bank!" schreeuwde een ander.

Dat gaf allemaal zo'n rumoer, dat de bovenmeester eens kijken kwam. Die wilde toch weten, wat er aan de hand was.

Dadelijk viel zijn oog op Kees, die daar naast den Meester voor de klas stond, de handen in de wijde zakken van zijn dikke jekker. Zijn ogen vlogen van den één naar den ander. Het viel hem blijkbaar moeilijk zijn keuze te bepalen.

Tot hij den jongen gevonden had, die hij het geschikst van allen vond. Het was Piet van den bakker, op wien zijn keuze gevallen was.

De bakker had lekkere dingen in zijn winkel: gebakjes, koekjes, snoepjes en... chocolade-repen. Dien bakkersjongen moest hij voor zich innemen. Dat kon voordeelig voor hem worden.

En juist toen hij op den bakkersjongen wilde toelopen, gebeurde er iets, dat de hele klasse in de grootste opwinding en opschudding bracht.

Dit werd veroorzaakt door Nero.

Nero was een goed gedresseerde hond. Hem was geleerd, dat hij het kleine erf en de tuin achter de woning niet mocht verlaten. Wat hij dan ook slechts één keer pas gedaan had.

Toen hij Kees zo-even uit 't achterhuis had zien komen, was hij, luid blaffend, tegen hem opgesprongen en had hem gevolgd tot de zijgevel van het huis. Maar verder mocht hij niet. Kees joeg hem terug.

„Je mag niet mee; ik ga het dorp in," waarschuwde Kees, „en daar mag jij niet komen. Terug, Nero!"

De hond jankte verdrietig.

„Morgen zal ik je aan een touw meenemen," beloofde Kees, „maar nou niet. Ik heb daar nu geen zin in."

De hond keek zijn kleinen baas teleurgesteld na, de staart tussen zijn benen en met slap neerhangende oren.

't Was gevaarlijk om Nero mee te nemen, vooral als deze niet vast werd gehouden.

Eens was hij met den smid het dorp ingegaan. Hij liep los en sprong uitgelaten om zijn baas heen.

Op de brug kwam de kleine keffer van timmerman De Raad hem tegen; dat was een vervelende, kleine druktemaker. Hij sprong om Nero heen en maakte een vreselijk misbaar. Doch hieraan stoorde Nero zich niet.

Wat had hij, de grote, sterke Nero, te maken met zo'n bibberenden, nietigen keffer! Tot deze het te erg maakte. Hij sprong tegen Nero's kop en beet deze in een oor.

Toen gebeurde het vreselijke. Dat kon Nero, de machtige Nero, zich toch niet laten welgevallen. Zijn haren rezen op, zijn staart sloeg zijn flanken, zijn ontzaggelijke bek sperde open en met één geweldige knauw beet hij den kleinen keffer dood.

Dat was een vreselijke gebeurtenis in 't dorpje, die den smid heel wat last en moeite bezorgde.

Na deze gebeurtenis werd Nero zo afgericht, dat hij niet verder kwam dan 't kleine erf en de tuin.

Maar op deze morgen hield de hond het niet uit.

Nero keek zijn kleinen baas, jankend van verlangen, na. Hij sloop naar de laan.

Hij keek hem na en zag hem de school binnengaan.

Zo hevig werd plotseling Nero's verlangen, dat hij daar niet kon blijven staan.

Hij vloog op de school toe.

Voor de buitendeur bleef hij staan. Hij sprong er tegen op.

Maar de deur week niet; ze was gesloten.

Nero wachtte, sidderend van ongeduld.

Eindelijk ging de deur open, doordat een jongen naar buiten kwam, en Nero stoof de gang in.

Zijn scherpe hondenneus rook gauw de deur, waarachter de kleine baas verdwenen was. Doch ook deze was dicht.

En weer zuchtte Nero.

De tuimelramen aan de laanzijde stonden open. De wind kwam opzetten, blies het lokaal binnen, drukte tegen de deur, die niet goed gesloten was... de deur wuifde open...

En blij blaffend vloog Nero met vreugdesprongen het lokaal in. Hij zag niets dan zijn jongen baas. Ook de bovenmeester zag hij niet, die dicht achter de deur stond. Dus liep hij dien bovenmeester ondersteboven, die languit voor de klas op de vloer terecht kwam. De jongens en meisjes gilden. De ondermeester klauterde op de eerste de beste bank. De bovenmeester werkte zich overeind en vluchtte naar zijn lokaal terug.

Ze wisten heel goed, hoè gevaarlijk Nero kon wezen.

Nero, de beide voorpoten op Kees' schouders plaatsende, blafte wat ie kon.

„Koest, koest!" schreeuwde Kees, die noch met zich-

zelf noch met de hond langer raad wist.

Boven op de bank geklommen, riep Meester Sterk: „Ga met 'm naar buiten, Kees, gauw gauw! Hij brengt hier de hele school in opschudding."

Nu, daar had de Meester gelijk aan. In het lokaal van den bovenmeester stonden alle leerlingen boven op hun banken, terwijl de bovenmeester zèlf, bleek van schrik, zijn kleren stond af te borstelen.

Kees pakte Nero aan een oor, trok hem mee de school uit en was blij, dat hij buiten in veiligheid was.

Woedend was hij op Nero.

Nu moest hij, Kees, over een paar maanden naar school. Wat stond hem hier al niet te wachten?

In elk geval zou de bovenmeester hem z'n hele leven lelijk aankijken en hem betaald zetten, wat de hond had misdreven.

„Dat is een lelijke dag voor me," dacht Kees en had er spijt van Nero die lekkere kluif en die heerlijke appelmoes te hebben gegeven.

Hij was zo kwaad op de hond, dat hij deze een schop gaf. Dat was nog nooit gebeurd. Later had Kees hevige spijt van die schop.

Maar nu had Nero hem verdiend. Hij zette de hond vast aan de ketting.

Nero, die stellig begreep, dat zoete broodjes bakken hem niet baten zou, kroop in zijn hok en verroerde zich niet.

Blij blaffend vloog Nero met vreugdesprongen het lokaal in, liep den bovenmeester onderste boven, die languit op de vloer terechtkwam...

(bladzijde 85)

„'n Lelijk geval!" dacht Kees.

De ondermeester kwaad misschien — de bovenmeester zeer zeker spinnijdig, en hoe de jongens het opnamen zou hij moeten afwachten.

Eén ding kon redding brengen.

Als de vrouw van het schoolhoofd hem een boodschap opdroeg! Dat was wel eens meer gebeurd. Ze had een dagmeisje, dat nog al 's ziek was en dan niet werken kon. Als de juffrouw van den bovenmeester hem dan in de laan zag, riep ze hem, liet hem boodschappen doen en onthaalde hem op 't één of ander.

Als 't geluk hem diende, kon zulks ook deze middag het geval wezen. Hierop hoopte hij. Dus zwierf hij die hele middag rond om de woning van het schoolhoofd.

Hij hield de deur nauwlettend in 't oog. Maar geen juffrouw. Zo lang had hij in de omgeving van het schoolhuis rondgezworven, dat de school uitging, vóór hij hierop verdacht was.

Hij hoorde het gejoel van de jongens en wilde de benen nemen. Maar... te laat. De bovenmeester, die steeds voorop ging, om te zien of er in de laan geen auto-bus naderde, stond voor hem, vóór hij er erg in had.

Nu verschoot Kees op zijn beurt van kleur. Hij werd even bleek als de bovenmeester een paar uur geleden.

„Nu barst de bom," dacht Kees.

Doch, waarop hij niet had durven hopen, gebeurde.

„Zo kleine zwerver," zei het schoolhoofd, „ben je zo verstandig geweest Nero thuis te brengen? Wat heeft die hond me doen schrikken! Het is me in lang niet gebeurd, Kees, dat ik als een kwade jongen op de grond lag. Zul je er om denken, dat je de hond thuis laat, als je over een tijdje bij me op school komt?"

„Ja, Meester!" beloofde Kees onderdanig.

„Vind je 't niet akelig, jongen, dat je naar school moet? Het is dan gedaan met je zwerftochten. Dat begrijp je zeker wel?"

„Ja, Meester."

De kleur op Kees' wangen was inmiddels teruggekeerd.

„Ik breng het er goed af," dacht ie en hij keek dankbaar tot het schoolhoofd op.

De jongens en meisjes, die het stellig erg vreemd vonden, dat de bovenmeester daar zo gemoedelijk te praten stond, waren nieuwsgierig in een wijde kring om het tweetal gaan staan.

Ook de ondermeester verscheen.

„Zo zwerver, ben je tot rust gekomen?" vroeg hij lachend. „En Nero, waar is dat heerschap gebleven?"

„Zo, zit ie in z'n hok," vervolgde Meester Sterk, toen Kees hem dat had medegedeeld, „denk er om, dat je 'm niet meebrengt naar school. Zulke leerlingen kunnen we missen. En vertel me nou eens, bij wie

zou je nou 't liefst een middagje in de bank willen zitten? De keuze bleek nog al moeilijk voor je, vanmiddag."

Kees liet zijn ogen ronddwalen, kreeg den bakkerszoon in de gaten, en met een vinger naar dezen wijzende, antwoordde hij: „Bij hem, bij Piet van den bakker."

„Zo, en waarom juist bij Piet? Is hij dan nu al 'n vriendje van je?"

En heel oprecht antwoordde Kees: „Nee, Meester, maar misschien krijg ik wat lekkers van hem. Z'n Vader heeft zat lekkers in de winkel."

De twee meesters schaterden het uit, fluisterden even met elkander en toen gebeurde er iets, dat de zwerver nooit vergeten zou.

Ze trokken hun beurs. Ieder van hen gaf Kees een dubbeltje.

„Koop hier maar wat lekkers voor, kleine zwerver," zei de bovenmeester, „en als het blijkt, dat je zo goed kunt leren als je zwerven kunt, zullen wij je later noemen: „De Knappe Kees!"

Toen gingen de meesters heen en, omstuwd door de joelende jongens, stapte Kees naast Piet naar de bakkerswinkel.

HOOFDSTUK VII.

Een ekster moedigt Kees aan tot een waagstuk. Een man met goud en zilver op zijn jas geeft hem een oorvijg. Kees brengt het ganse dorp in opschudding. Een opwindend avontuur.

„Hoor, de eerste spreeuw!"

Dat riep Kees, toen hij op een mooie, zonnige Februari-morgen buiten kwam.

De eerste spreeuw! De voorbode van de naderende lente. Hij zat op de dakgoot, zijn zoet getjool klonk als zachte vreugde-muziek.

De zon wierp haar licht glanzend over het dorp en over de weiden aan de overzijde van het riviertje.

„Als we dat mooie weer een tijdje houden," zei de smid, „en de wind blijft in het zuiden, zal het spoedig volop lente zijn. Wat zal ons dorpje dan weer mooi worden, Kees!"

Wat de smid hoopte, gebeurde.

Pas was de maand April in het land, of in de groene

bomen kwinkeleerden vele vogels en de eksters lachten boven de goudkleurige velden. In de bossen sprongen de vlugge eekhoorntjes van tak tot tak en de schuwe konijntjes waagden zich uit de donkere eikenbossen en dartelden rond in het zonnelicht.

De eerste ooievaar zweefde op strak-gespannen wieken door het blauw van de lucht.

De schoolkinderen en ook de bovenmeester hadden hem gezien en nog diezelfde morgen zongen de hoogste drie klassen de grote vogel een welkomstlied toe:

Hebt ge hem nog niet vernomen,
Kijk, daar zit hij op het dak.
D'Ooievaar is weer gekomen
In zijn wit-en-zwarte pak.
Klepper maar, klepper maar,
Ooievaar!

Neen, Kees was niet bang geweest van de winter. Dat weten wij wel. Sneeuw, hagel, storm, vorst — hij gaf er niet om. De kraag van zijn jekker in de hoogte en welgemoed was hij naar de boerderij gestapt.

Met medelijden vervuld voor de aardige konijntjes in het bos, had Kees als drijver geen dienst meer gedaan. Wel had de jager hem een keer gevraagd te helpen, maar zijn hartje had hem ervan weerhouden,

ofschoon hem appels werden beloofd en hij zelfs al drie koekjes kreeg.

Nu, hiermede was Kees al tevreden. Met de koekjes stapte hij dadelijk naar de boerderij van Daan en Anneke, met wie hij de lekkernij opat.

Op de koude winterdagen had Kees 't heerlijk gevonden op de hoeve. Het vee stond achter greppels in de stallen, die aan weerszijden van de deel waren. Hier was 't nooit koud, want boven op de zolders lag het beschuttende stro en het hooi dik opgetast. En de warme adem van al die koeien, varkens en paarden maakte die grote deelruimte tot een matig warme oven.

Maar nu was het eigenlijk al volop lente. De koeien waren naar de weiden gedreven, de paarden trokken op de akkers de ploeg, zodat de deel leeg was en ongezellig.

Dus kwam Kees maar hoogst zelden eens kijken.

De boerin vroeg hem op een dag naar de reden hiervan.

Kees antwoordde openhartig: „Ik vind 'r nou niet veel meer aan, om hier te zijn. Op 't dorp is 't nu veel fijner. Daan moet maar naar mij toekomen."

Heerlijk was 't nu in de laan, die langs Kees' huis liep.

Als de zon, die iedere dag toenam in kracht, haar

licht stromen liet over de weiden en akkers, was het fijn in de laan.

Zonnevlekjes dansten op de stenen, net lichtjes, die krijgertje of verstoppertje speelden. Kees was nu graag op de laan. Hier reden karren en suisden auto's voorbij, die uit de stad kwamen met deftige dames en heren erin.

De baron en de barones van het kasteel reden steeds in een open rijtuig. Dat glom en schitterde altijd zo mooi, net als de meubels in de mooie kamer, als Moeder die 's Zaterdags geboend en gewreven had.

Op de bok zaten de koetsier en de palfrenier, zo stijf en rechtop, alsof ze met grote spijkers waren vastgenageld. En op hun jassen zaten tressen van goud en zilver.

Eens hield het deftige rijtuig stil voor het buitenhuisje van Mijnheer Van Daalhuyzen, die ook een heel voornaam man was.

De baron stapte uit en begaf zich naar de woning van dien anderen rijken meneer.

„Hè, wat zou ik graag in zo'n deftig rijtuig zitten," dacht Kees, die nader en nader kwam en het voertuig van alle zijden bekeek.

De twee mannen op de bok zagen hem niet eens.

„Ik zou me er best in kunnen verstoppen," dacht Kees, „ze zouden het niet eens merken."

Hij strekte een hand uit en voelde hoe zacht die kussens waren.

„Zal 't mogen?" overwoog hij. „Zal ik erin stappen? Wat zou de baron zeggen, als hij 'm zag? Hij is helemaal niet kwaad, vertelden de grote mensen, die wel eens met hem in aanraking kwamen. 't Zou toch een gebeurtenis in z'n leven worden, als hij in het rijtuig had gezeten van den deftigsten man van het dorp, van de hele wereld misschien. Vader zou trots op 'm wezen en als hij aanstonds op de grote school kwam, zouden zelfs de jongens uit de hoogste klas hem met bewondering aanzien.

Wel klopte zijn hart erg gejaagd, toen hij een voet op de opstap plaatste. Maar hij deed het.

Het portier stond open.

Hij behoefde zo maar in te stappen.

Boven zijn hoofd lachte een ekster.

Deze had blijkbaar schik over zijn voornemen en moedigde hem aan.

Hij keek op naar de ruggen van de twee op de bok.

Die zaten daar stokstijf, alsof ze van een of ander metaal gegoten waren.

Ze wisten blijkbaar niet eens, dat hij er was.

„Doe het maar, doe het maar!" moedigde de stem in zijn binnenste aan. „Zou je bang zijn, Kees de Zwerver? Ben je dan ooit bang geweest? En waarom zou je bang zijn? En voor wie? De baron is toch geen leeuw of een tijger die je zal verscheuren. Kom, wees toch niet bang. Doe het!"

En... Kees deed het.

Hij hees zich op, trok het portier met een klap dicht en... ging zitten.

Hij zag, dat er een schok ging door de brede ruggen der twee mannen daar voor hem. Dat er beweging kwam in hun levenloze lijven. Hij zag de geheven zweep en hij hoorde een zacht klik-klak, teweeg gebracht door de tong van den koetsier... de paarden trokken...

En daar ging het. Onmiddellijk in snelle draf ging het de zijlaan links op.

Gelukkig niet door de dorpslaan waarlangs de huizen stonden, en dus mensen woonden die hem zien zouden, en hem door hun uitroepen van verbazing zouden hebben verraden.

Het grootste wonder was nu geschied! Kees, de zwerver, reed in de equipage van den baron. Twee paarden trokken hem. Twee deftige mannen in goud en zilver zaten voor hem in het vaste geloof, dat achter hen de voornaamste man van het dorp zat. Van de hele wereld misschien!

O, als hij geen vrees behoefde te hebben, dat ze hem zouden verraden, wat zou hij er niet voor willen geven, als nu de jongens hem zagen!

En Vader, en Moeder, en de knecht, Willem! En de twee meesters!

Hij had het wel willen uitschreeuwen: „Ik rijd, ik

rijd! In het rijtuig van het kasteel rijd ik. Kees, de zwerver, is nu een baron geworden."

Maar hij schreeuwde niet; stil zat hij op het kussen, zacht als zijde, en zijn rug scheen te steunen tegen dik fluweel.

Waarheen zouden ze hem rijden? Misschien wel naar de grote stad, die heel ver weg was, en waarboven hoge torens oprezen, zo hoog, dat ze bijna tot de hemel reikten.

De paarden zwenkten eensklaps en nu reed Kees over een landweg tussen twee grote bossen in.

Niemand had hem nog gezien. En dit was eigenlijk wel jammer.

Zouden ze hem wel geloven, de jongens en de mensen, als hij hun van zijn heldendaad zou vertellen?

Nu beleefde hij een sprookje.

Een fee had voor hem paarden getoverd, en twee deftige mannen op de bok, en een rijtuig.

Daar reed hij nu in als een baron! Neen, als een prins! Want voor baron was hij nog niet oud en groot genoeg.

De baron had een grijze baard. Hij, Kees, de zwerver, was nu prins geworden, die in het rijtuig reed van den baron.

En nu Kees voor het eerst aan den baron dacht, overviel hem een grote schrik.

De baron! De machtige baron, voor wien ieder bang

was, omdat hij op zo'n groot, machtig kasteel woonde, stond daar nu in de dorpslaan en zocht vergeefs naar zijn rijtuig.

Kees zag in gedachte zijn gezicht, lelijk nu van woede, en voor het eerst zag hij in, dat hij iets had uitgehaald, dat vreselijke gevolgen hebben kon.

Onder de toren van het kasteel was een donker hok. Een gevangenis!

Daarin zou hij worden opgesloten. Zijn leven lang misschien. De gedachte deed hem rillen van angst.

Wat moest hij nu toch doen, om dit vreselijke gevaar te voorkomen?

Er was maar één mogelijkheid. Vluchten moest hij!

Eén sprong, en hij was in veiligheid. Hij moest verdwijnen voor de mannen daar voor hem, hem hadden opgemerkt.

Er zat niets anders op. Wel begreep hij, dat hem een groot gevaar dreigde als hij de sprong waagde uit het snel voortschietende rijtuig, maar die sprong zou het enige middel tot redding zijn.

Hij rees op, vergat echter zich aan een of ander stevig voorwerp vast te grijpen, verloor het evenwicht, viel en...

Kwam met zijn hoofd vrij onzacht terecht tegen de rug van den palfrenier, die zich ijlings omwendde en daar beneden hem tot zijn schrik en verbazing slechts als enige passagier zag: Kees, de Zwerver.

En de baron was verdwenen.

Een schreeuw van schrik en angst sneed door de stilte. De koetsier hield de paarden in.

De twee mannen staarden ontzet in het nu plotseling doodsbleke gelaat van den zwerver.

Stom van verbazing en ontzetting bleven ze hem een ogenblik aanzien. Geen van beiden kon een woord spreken, want... ze dachten aan den baron en vreesden voor zichzelf het ergste.

Wat stond henzelf niet te wachten?

„Pak 'm in z'n nekvel en gooi 'm 't rijtuig uit!"

Dat zei de koetsier die het eerst zijn bezinning terugkreeg. De palfrenier was van een andere gedachte.

„Nee," ried hij aan, „laten we dat niet doen. Mee moet ie; zelf zal hij den baron vertellen, wat ie heeft uitgehaald. Denk je, dat ik last wil krijgen door die vlegel, dat stuk..."

Maar omdat de palfrenier blijkbaar het juiste woord, dat volgen moest, niet vinden kon, gaf hij Kees een klap om zijn oren, die hem op de bank terug deed vallen.

„Terug," beval de palfrenier, „terug naar 't dorp!"

De koetsier legde de zweep over de paarden, die in pijlsnelle vaart voortschoten.

Zo vlug vlogen de bomen langs Kees' schemerige ogen, dat hij er duizelig van werd.

Ineengedoken bleef hij zitten. Nu kwam het einde.

De twee mannen staarden ontzet in het nu plotseling doodsbleke gelaat van den zwerver...

(bladzijde 100)

Wat stond hem te wachten? Zeer stellig het donkere hok onder de toren. Hij griezelde ervan.

Zijn eerste rit als prins had een droevig einde.

Maar, als ze hem zouden opsluiten in die duistere cel, zou z'n Vader hem verlossen. Hiervan was hij zeker.

Zijn Vader was groot en sterk en z'n beste vrind, die het niet dulden zou, dat ze zijn zoon gevangen hielden.

Deze zekerheid stemde hem kalm, zodat de kleur op zijn gezicht terugkeerde en hij zich ophief uit zijn ineengedoken houding.

Ineens was hij de oude weer, de flinke, ferme Kees, die geen vrees kende.

„Toch rijd ik fijn," dacht ie en juist was hij voornemens een lied aan te heffen, toen een man op een fiets, terzijde van de equipage op het harde voetpad rijdende, hem toeriep: „Dat zal je moeten bezuren, Kees de Zwerver! O, als je in 't dorp komt! Naar alle kanten zijn mensen op de fiets weggestoven om 't rijtuig op te sporen. De baron vreesde, dat de paarden op hol waren geslagen. O, o, o, als ie jou ziet! Spring er uit, Kees! Je kunt beter je nek breken, dan in de handen van den baron te vallen."

Kees, beide handen geklemd om de rand van de zijwand, was overeind gekomen en hoorde de wilde waarschuwing.

„Weet m'n Pappie ervan?" riep hij den man toe.

„Jawel, maar die weet natuurlijk niet, dat jij in 't rijtuig zit, zomin als één der anderen het weet. 't Hele dorp is op stelten en staat om den baron heen, en naar alle kanten zijn ze er op de fiets op uitgetrokken. Daar zal wat voor je zwaaien, Kees. Ik ben blij, dat ik niet in jouw schoenen sta."

De man, die moeite had het snelrijdende voertuig bij te houden, overdreef met geen enkel woord.

Inderdaad was 't ganse dorp op de been en stond om den baron geschaard, die door de plotselinge verdwijning van zijn kostbare equipage slechts met de allergrootste inspanning zijn baronnen-deftigheid wist te bewaren. Want de baron was zenuwachtig.

Opeens klonk uit vele monden de waarschuwende kreet: „Daar komt ie, het rijtuig!"

En velen vlogen het snelnaderende voertuig tegemoet.

Kees hoorde de mensen roepen en schreeuwen, al luider en luider, naarmate het rijtuig naderde.

Hij begreep, dat nu zijn lot beslist was, maar wist ook, dat dit zwaar en hard voor hem wezen zou.

Eén was er onder de menigte, die hem nog zou kunnen helpen of redden.

Vader!

Alleen op zijn Vader was zijn hoop!

Als hij deze maar zag en Vader hem! Zo hoog mo-

gelijk richtte hij zich op, dat zijn Vader hem zou zien.

En zijn ogen zochten zijn helper en redder.

Alle mensen zagen hem en plotseling verstomde alle geluid.

In angstige afwachting staarde een ieder naar den baron.

Hoe zou deze de euveldaad van den kleinen zwerver opnemen?

„Pappie, Pappie!" schreeuwde Kees.

Maar ook Vader's ogen staarden wijdopen op het ernstige gezicht van den kasteelheer. En Vader zei geen woord.

Vlak voor den baron stonden de paarden stil.

De palfrenier sprong af.

In deemoedige houding plaatste hij zich voor den baron, die zwijgend het relaas aanhoorde, dat deze hem deed.

Als verstomd zwegen alle mensen.

Stokstijf bleef de koetsier zitten, als ging hem dit alles niets aan.

In angstige afwachting stond Kees daar.

De baron, op de hoogte gesteld van wat er geschied was, stapte op de equipage toe.

Een angstig gemompel ging door de menigte.

Van het hoofd tot de voeten trillende, wachtte Kees zijn lot af.

Zwijgend zag de kasteelheer hem een ogenblik aan.

De mensen bleven op eerbiedige afstand staan. Niemand van hen kon een woord opvangen van wat tot Kees werd gesproken.

Wat zei de kasteelheer toch?

Ze wisten het niet, maar wel zagen ze, dat de baron glimlachte, wel zagen ze, dat Kees' gezicht bij ieder woord opfleurde en dat zijn ogen schitterden.

Tot er een wonder gebeurde.

De baron stak Kees zijn hand toe...

En stapte in.

Hij zette zich naast Kees op de bank.

Hij gaf zijn orders aan den palfrenier, die het portier sloot en zijn plaats op de bok weer innam.

En weg reed het rijtuig, in de grootste verbazing nageoogd door al de dorpsmensen, die 't allerergste hadden gevreesd.

Ze hoorden de hoefijzers kletteren op de keien der dorpsstraat en weinige minuten later zagen ze, dat de equipage stil hield voor het brede bordes, aan weerszijden als bewaakt door twee grimmige leeuwen.

Naast den baron stapte Kees, de zwerver, het bordes op. Beiden verdwenen achter de brede, zware buitendeur. Nu raakten de tongen los.

„Hij gaat 't cachot in, smid," mompelde de een.

„Reken daar maar op," verzekerde een ander.

Maar de smid lachte en zei: „Kees, de zwerver, zal geen spijt hebben van z'n tochtje. Daar reken ik op."

Al die dorpsmensen bleken de tijd te hebben, evenals de jongens.

Ze bleven wachten tot Kees weer te voorschijn zou komen.

Als ie tenminste zijn vrijheid terugkreeg, waaraan velen nog twijfelden.

„Opsluiten zal de baron hem misschien niet," zei de kleermaker, „maar dat het plezierritje 'm heugen zal, durf ik te voorspellen. De baron is niet mals."

„Nee, taai is ie," spotte de postbode, die den kleermaker niet lijden mocht, „maar hij is de zestig ook al gepasseerd. Dan is 'n mens niet meer als een jong kippetje."

„Met jou is niet te praten," bromde de kleermaker, „maar let op mijn voorspelling."

... ...

In de grote, deftige kamer achter de kasteelmuren zat Kees, de zwerver.

Voor hem zaten de baron en de barones.

Kees dronk limonade en at koekjes, die een deftig geklede bediende met een buiging voor hem had neergezet.

Hoe had de baron de vermetele daad van Kees opgenomen?

„Kees de zwerver," had hij gezegd, toen hij den jongen in 't rijtuig toesprak, „ben je zo moe geworden

van al je zwerven, dat je rust nodig hebt? En heb je daarom maar 's een toertje gemaakt in mijn rijtuig? Nu zul je wel een koekje lusten en een glas limonade, niet waar? Ik kom naast je zitten. Samen rijden we naar 't kasteel."

Hier werd Kees nu onthaald. 't Smaakte hem wel, maar toch niet zo lekker als thuis.

Het was alles te mooi om hem heen. En veel te deftig. Blij was hij dan ook, toen hij de lekkernijen naar binnen had en de deftige mensen opstonden.

„Nu maar gauw naar huis," zei de baron, „en als je weer moe mocht zijn van je zwerven, ga je maar uitrusten in 't bos achter je huis. Maar klim nooit meer in mijn rijtuig. Zul je dat goed onthouden? Denk er om, dat ik hier onder deze kamer een groot, donker hok heb, waarin ik je zal opsluiten, als je die brutale grap weer zou uithalen. Zul je dat niet vergeten?"

„Nee baron," stamelde Kees.

„Maak nu maar 's een sierlijke buiging voor de barones en dan mag je naar huis teruggaan."

Dit was een lastige opdracht voor Kees, die niet wist wat een buiging was. En nog wel een sierlijke buiging.

Verlegen en met een plotseling opkomende rode kleur keek hij de barones aan.

Deze lachte.

„Ga jij maar naar je vriendjes, Kees," zei ze, „sier-

lijke buigingen behoef je gelukkig nog niet te maken."

Ze gaf hem een hand.

De baron bracht hem tot de buitendeur.

„Dag Kees!"

„Dag baron!"

Kees was buiten.

Hij was weer vrij.

En hij holde het voorplein over en de brede oprijlaan in. Hij liep zo hard hij kon, zwaaiend met beide armen.

Alle angst was verdwenen. Hij schreeuwde zijn vreugde uit.

Gelukkig, gelukkig! Weer was hij de oude Kees, de zwerver, geworden.

Jongens vlogen hem tegemoet, toen ze hem zagen aankomen; als een kluwen dromden ze om hem heen en bestormden hem met vragen.

„Heb je ransel gehad, Kees?"

„Heb je nog in 't hok gezeten?"

„Wat zeiden ze tegen je?"

„Worden jullie nu 't dorp uitgejaagd? Je Vader en je Moeder en jij ook?"

Kees zei niets.

Maar, toen hij de grote mensen genaderd was, die hem ook al op 't lijf vielen met vele vragen, liep hij met een stralend gezicht op zijn Vader toe, die hem hoog ophief boven zijn hoofd en jubelde:

„Dit is Kees, de Zwerver! Onze jongen!"

HOOFDSTUK VIII.

Waarom Kees door het huis spookt en een rondedans met Vader en Moeder door de keuken doet. Van een geweldige regenbui en... een einde.

„Maar Kees, waarom spook je zo vroeg in de morgen door het huis?" vroeg Moeder. „Heb je een akelige droom gehad, en heeft je die het bed doen ontvluchten?"

„Ik moet toch naar school," was Kees' antwoord.

Moeder lachte.

„'t Is nog geen half acht en een uur geleden hoorde ik je al scharrelen op je kamertje."

„Ik heb het druk gehad," verzekerde Kees. „Ik moest toch 'n punt aan m'n griffel slijpen."

„En is dat slijpen gelukt?"

„Gaat nog al," was Kees' antwoord en hij toonde Moeder het overschot van de griffel.

„Maar jongen, d'r is maar 'n stompje over."

„Die griffel deugde niet; de punt brak er telkens af. U moet maar een griffel uit de stad meebrengen. Die dorps-griffels zijn niet goed."

„Ik zal het doen," beloofde Moeder, „maar eet nu eerst je boterhammen. Je zult wel honger gekregen hebben van al dat zware werk. Bovendien moet je vandaag voor 't eerst van je leven aan 't leren. En dat is een zwaar werk."

„Als U naar de stad gaat om een griffel te kopen, brengt U dan ook sprookjesboeken voor me mee, die ik lezen kan? Het boek van die kleine fee moet er ook bij wezen. Dat zal ik Anneke voorlezen."

„Maar denk je dan Kees, dat je zo maar één, twee, drie, lezen kunt?"

„Vandaag nog niet," begreep Kees, „maar over een week wel."

Hij pakte de krant van de vorige avond, die nog op een hoekje van de tafel lag en zijn vinger gleed langs de regels.

Hij had gevonden wat hij zocht.

„Kijk, Mammie; dat is een k, en dat is 'n ee en... hier staat een s. Dat is samen Kees."

„Hoe weet je dat?" vroeg Moeder verbaasd. „Hoe kom je aan die wijsheid?"

Kees antwoordde niet; hij trok zijn Moeder bij de schort en waarschuwde: „Niet weglopen nog, ik weet nog veel meer!"

„'t Is geweldig," prees Moeder.

Kees' ogen volgden zijn glijdende vinger, tot hij gevonden had.

„Kijk Mammie, een d... 'n aa en 'n n; samen Daan."

„Kolossaal, kolossaal," riep Moeder bewonderend. „En een jongen, die zijn eigen naam al lezen kan, en bovendien nog die van zijn vriendje, hoeft eigenlijk niet naar school. Je bent al geleerd genoeg. Maar, vertel me eens, van wie heb je dit alles toch geleerd?"

„Van Doris, van boer De Wilde."

„Misschien word je wel dadelijk in de tweede klas geplaatst!" zei Moeder.

„Dat zal wel," meende Kees. „Daar rekenen Daan en ik dan ook op."

Toen Kees zijn boterhammen gegeten had, stond hij op, stak het stompje griffel in zijn zak en wilde verdwijnen.

„Maar jongen," waarschuwde Moeder, „wou je nu al naar school gaan? 't Is amper acht uur."

„Ik ga Daan halen!" deelde Kees mee.

Maar Moeder waarschuwde: „Dat zou ik maar niet doen, m'n jongen. Zie eens naar de lucht! We krijgen zeer zeker regen. Er hangt een zware bui, die elk ogenblik kan losbreken."

Kees lachte om Moeder's bezorgdheid en zong:

Meiregen maakt dat ik groter word,
Groot zijn dat wens ik zo zeer.
Moederlief was ik maar groot genoeg,
Ik liep in de regen niet meer.

Moeder, die zelf hem dit liedje geleerd had, had mede ingestemd en hun beider gezang had Vader in de smederij gewaarschuwd, dat er iets bizonders aan de hand was. Dus kwam Vader eens kijken.

In de deuropening bleef hij staan, en toen het lied uit was, galmde de smid met zware stem:

Het regent, het regent,
De pannen worden nat.
Daar kwamen twee boerinnetjes,
En die vielen op hun...

„Op hun stippeltjes!" voltooide Kees de laatste regel.

En toen nam Vader Kees' en Moeder's hand en terwijl ze samen een rondedans maakten, zong Vader:

Nu is ons Keesje, Kees geworden!
Hij gaat al naar de grote school!

Moeder liet het eerst beide handen los, en zei: „Jullie maken me moe, voor ik nog een slag gedaan heb. Is

dat werken op de vroege morgen!" En ze ging er bij zitten.

„Nou, ik ga!" deelde Kees mee.

Hij gaf Moeder en Vader een kus.

„Doe toch vooral je regenjas aan, Kees!" waarschuwde Moeder. ,,De lucht is niet te vertrouwen!"

„Een jas is zo lastig, Mamma."

„Laat hem gaan," zei de smid, „wat geeft een zwerver om een buitje regen?"

Toen berustte Moeder maar.

Kees stapte de achterdeur uit. Vader en Moeder in de open deeldeur staande, keken hem na.

„Daar gaat onze kleine zwerver," zei Vader. „Ik ben benieuwd hoe ie 't op de school zal maken."

„Ik ook!" stemde de smidsvrouw in, en liet er zuchtend op volgen: „We zullen hem missen de eerste dagen. Al zwierf hij veel, hij was toch dikwijls om ons heen."

Kees stapte de tuin uit en het bos in. Toen hij op de landweg was gekomen, die naar de boerderij van Daan leidde, begon het te druppen.

Maar al heel spoedig barstte de bui in geweldige hevigheid los.

De druppels spetterden en spatten door het nog ijle boomgroen op de weg.

En Kees was zonder regenjas, zonder pet.

Maar hij liep door.

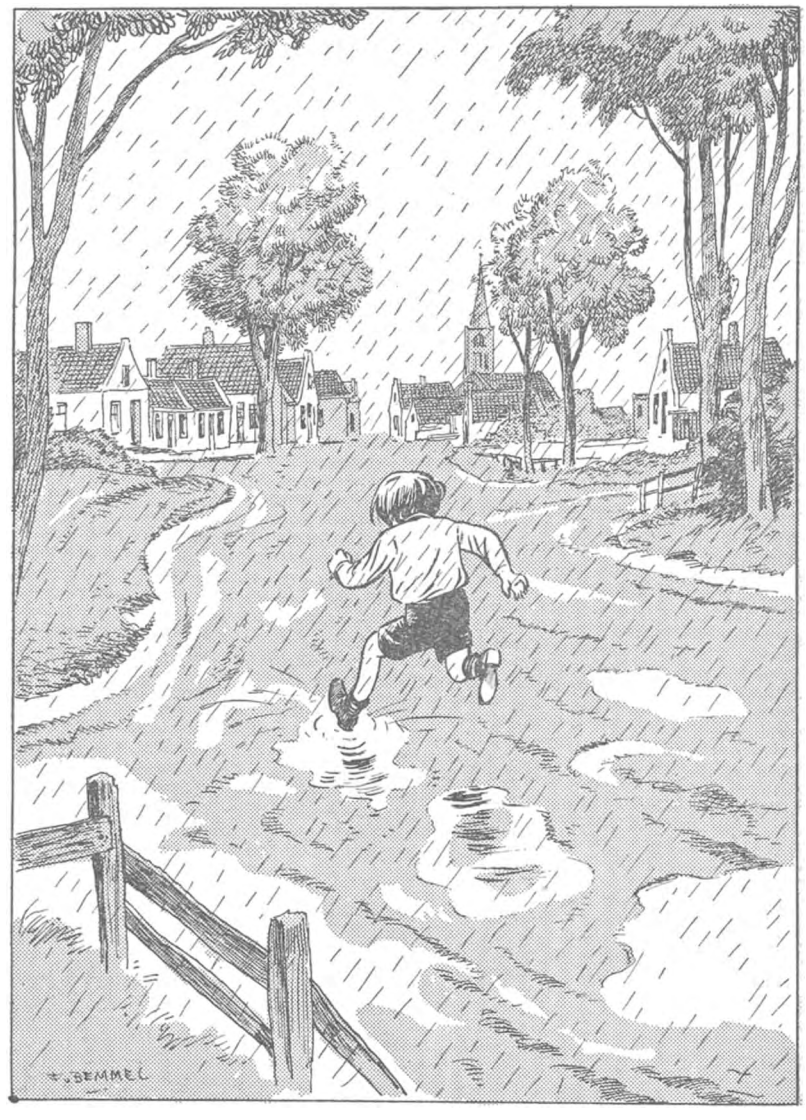

Zo hard hij kon lopen, haastte hij zich dorpwaarts... de regenzee stortte zich over hem uit...

(bladzijde 118)

Toen hij de keuken der boerderij binnenstapte, riep de boerin hem als welkom toe: „Jongen, Kees, je drijft! Wat kom je hier doen in de regen? En weet je niet, dat je vandaag naar school moet?"

„Ik kom Daan halen!"

„Daan? Die is met zijn Vader in het karretje meegereden. Ben je ze niet tegengekomen?"

Kees had dus een vergeefse tocht gemaakt. Maar hij werd hierdoor geenszins ontstemd.

„Dan ga ik maar weer terug," deelde hij mee.

„Maar jongen, in dit weer?" waarschuwde de boerin. „Zie toch eens hoe de regen neerstroomt. Het lijkt wel een zee van regen. Wacht hier toch de bui af, je zult doornat worden."

Maar, de zwerver, aan weer en wind gewoon, volgde haar raad niet op. Hij moest toch op tijd in de school wezen. Hij vertrok.

In de stromende regen liep hij. Uit broek en buis gutste het water. Het sjirpte en knisterde in zijn schoenen, en zijn haren dropen.

Een tijdlang schuilde hij onder een brede boom, maar deze bood weinig beschutting.

Met schrik vroeg Kees zich plotseling af, hoe laat het kon wezen. De torenklok van het dorpje gaf antwoord. Die sloeg haar negen slagen. Negen uur dus!

Kees' eerste schooldag! En hij kwam te laat! Een vreemd begin!

Zo hard hij lopen kon, haastte hij zich dorpwaarts. Hij sloeg een tuinpad in, rechts van de laan en holde dit op. Nu bood geen tak, geen blad hem meer enige beschutting. Nu liep hij open en bloot daar en de regenzee stortte zich over hem uit.

Druipend, als een kletsnatte poedel, kwam hij bij Meester Sterk aan.

„Kees," riep deze, toen de jongen het lokaal binnenkwam, „jij daar Kees! Ik miste je al! En nu sta je daar voor me, druipend en lekkend, een echte zwerver in de regen, maar dat hindert niet, Keesje. Zo moest het gebeuren! Anders zou Kees van den dorpssmid geen èchte KEES DE ZWERVER zijn!"

EINDE.